

Nhân Ngư

Contents

Nhân Ngư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11: Ngoại Truyện	23

Nhân Ngư

Giới thiệu

chuyện kể về chuyện tình giữa người với người cá, họ yêu nhau từ cái nhìn gặp mặt đầu tiên. Nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-ngu>

1. Chương 1

Bây giờ đã là xế chiều, Cửu Âm xách đôi dép lê trong tay, bước chân trần trên bãi cát mềm mại, ngắm mặt trời dần dần xuống biển, cô hít sâu một hơi, định trở về nhà.

Cái gọi là tuồng kịch biến hóa của cuộc đời, tựa như không hiểu thấu được điều ẩn chứa bên trong một số di sản lớn.

Ngoài một số tuyệt bút chỉ cần nghe số lẻ của nó cũng khiến người ta choáng váng bởi giá tiền, trong đó còn có hòn đảo nhỏ ở phía nam Thái Bình Dương.

Đảo nhỏ!

Cửu Âm cũng chỉ là thường dân nửa đời người nên khi nhìn thấy biệt thự sang trọng trên đảo nhỏ cả người liền vui sướng như vỡ ra từng mảnh vụn.

Đảo cũng không lớn, biệt thự được xây ở một đỉnh sườn núi cao nhất, bốn phía đều có thể trông ra ngoài biển, phía dưới là một rừng cây nhỏ nhỏ, phía ngoài rìa còn có thể thấy bờ biển cát vàng nhẵn mịn.

Sau khi bàn bạc, cách bốn ngày sẽ có người đến đưa thức ăn đến một lần. Cửu Âm tiễn bọn họ đi, trên đảo có lắp đặt hệ thống mạng lưới internet, điện thoại cũng có thể gọi đi, khi không đủ đồ dùng có thể gọi điện thoại cho bọn họ mang đến cũng được.

Cho đến lúc này, Cửu Âm mới cảm giác được sự ngạo mạn của một kẻ có tiền.

Hoàn toàn chỉ có một thân một mình trên hòn đảo nhỏ khiến cô cảm thấy vô cùng tự do, rừng nhỏ trên đảo gần như không có động vật, ngoại trừ âm thanh sóng biển bên ngoài đánh vào, ở đây vô cùng yên tĩnh.

Bỗng nhiên lúc này theo tiếng sóng biển truyền tới một giọng hát trầm thấp làm cho cô chùn bước.

Ai đó?

Trừ cô ra trên đảo không còn người nào khác, tại sao gần đây lại vang lên tiếng hát?

Nghĩ đến đây, cô hẳn nên sợ chạy nhanh về khu nhà cao cấp khóa cửa trốn vào ổ chăn run rẩy, phái người lái máy bay đón mình về và không bao giờ... đến nữa.

Từ đảo nhỏ trở về thị trấn gần đây, ngồi máy bay chỉ hơn mười phút. Nhưng...

Nhưng... âm thanh của bài hát này quá êm ái.

Êm dịu làm cho cô không nhận được bước chân đến gần, men theo phương hướng của giọng hát truyền tới.

Cô vốn định khám phá tìm tòi ở đảo nhỏ này hai ngày, để cho mình từ từ hưởng thụ niềm vui thú khám phá. Bãi biển mà cô chơi đùa hôm nay rất khác với những cái trước đó, bên kia đảo nhỏ lộ ra vài tảng đá ngầm to, sóng biển vỗ vào tảng đá cứng rắn làm bọt nước tung tóe trên cao cao. Đường hơi khó đi, may mà hôm nay là trăng rằm, ngược lại không gặp trở ngại nào.

Sau khi Cửu Âm vượt qua một tảng đá lớn, phát giác tiếng hát trở nên càng rõ ràng hơn một chút. Cô không hiểu khúc ca ngâm đó là loại ngôn ngữ gì, chỉ cảm thấy đó là một giai điệu vô cùng êm ái. Làn điệu mềm mại dịu dàng, âm thanh trầm thấp dịu dàng gần như muốn kể cho người nghe về một cái gì đó.

Tiến về phía trước vài bước, cô chợt nhìn thấy một bóng lưng ngồi trên tảng đá lớn.

Đàn ông sao?

Chẳng lẽ là người dân sống gần đây?

Tóc rối tung xoắn dài đen nhánh buông xõa trên lưng người đàn ông, anh chống hai tay bên người hơi ngửa mặt, dường như đang ngẩng đầu nhìn trăng rằm.

Như bị tiếng hát dụ dỗ, cô từng bước từng bước đi về phía người đó. Cửu Âm không mang giày, tiếng bước chân trên bờ đá ngầm bị tiếng sóng biển át đi.

Lại một đợt sóng vỗ trên bãi đá ngầm, bọt nước vẫn dội vào tảng đá rồi bắn cao tung tóe. Thể xác và tinh thần của Cửu Âm như đang đắm chìm trong tiếng hát, bất thành linh bị dội ướt cả người, cô vô thức khẽ kêu thành tiếng.

Tiếng hát chợt ngừng.

Sao lại không hát?

Đi về phía trước hai bước, cô có thể trông thấy nửa người dưới của người đàn ông đang ngâm mình trong nước biển.

Đó là một chiếc đuôi cá vừa dài vừa lớn. Chiếc váy màu bạc ảm ướt được ánh trăng rọi vào phản xạ ra những tia sáng óng ánh, gần như trong suốt, vây đuôi mềm mại như tấm lụa mỏng dong đưa, bồng bềnh theo dòng nước gợn.

Người... cá?

Bởi vì không còn tiếng hát làm say lòng người, lý trí của Cửu Âm dần dần trở lại.

Người người người người người cá a a a!!!

Điều xuất hiện đầu tiên trong đầu cô chính là hình ảnh nàng tiên cá, đại não cảm nhận được mối nguy hiểm lập tức truyền đến những thông tin như hải yêu dùng giọng hát mê hoặc dụ bắt loài người trong truyền thuyết, khiến cô suy nghĩ xa xăm.

Người này... thật sự là người cá ư? Không phải là hạng lừa bịp trâu nước gì đó... Tuyệt đối không phải!

Vừa thấy đối phương ngoảnh đầu lại, hình ảnh người đàn ông đầu trâu mặt ngựa trong đầu cô nhanh chóng biến mất.

Đó là người đàn ông... cá.

Ánh mắt của cô dừng lại trên cơ bụng cường tráng của đối phương, sau đó không tự chủ được đảo qua từng múi từng múi cơ, dời mắt xuống phía dưới bụng. Làn da màu đồng ở chỗ đó dần dần bị váy bạc thay thế. Đường nét trên cơ thể anh chỉ đến phần thắt lưng là của con người, bộ phận vốn đặc trưng cho nam giới lại hoàn toàn bị bao phủ bởi váy cá. Ánh mắt cô tiếp tục dời xuống, đó là một cái đuôi cá lóe lên ánh sáng bạc dưới ánh trăng.

Chết tiệt, sao mình ngốc quá vậy, đó là người cá đấy!

Ánh mắt Cửu Âm đang chìm trong sương mù, lập tức tỉnh táo lại, dùng sức lắc đầu, cô thận trọng lùi về sau, nhưng lại có một luồng sức mạnh gì đó ngăn cản cô. Lão đảo vài cái mới đứng vững, lúc này Cửu Âm chợt phát hiện người cá đang bắt lấy cổ chân cô!

Từ cánh tay nhìn lên, cô chống lại ánh mắt của người cá.

Một luồng sóng điện, từ não dọc theo xương sống, chạy tán loạn xuống dưới.

Ánh mắt của người cá giống như màu xanh lam thăm thẳm của biển cả, mi mắt anh thật dài, trên đó còn đọng lại vài giọt nước nhỏ. Sóng vỗ vào khiến mái tóc đen xoăn xốc xếch ngoan ngoãn vào nếp ở hai bên đầu anh. Vì ngửa đầu để nhìn cô, bờ môi nhạt màu ửng ửng hơi mở ra...

Người đàn ông ảm ướt, ướt rượt gợi cảm thể kia đang nắm lấy chân mình, phải làm sao đây, muốn bị ăn sạch sao, vậy thật hạnh phúc, nếu không phải thật không cam lòng... TAT

Đủ loại ý nghĩ trong nháy mắt đè sập lý trí của Cửu Âm lần nữa, chỗ cổ chân bị đối phương nắm dường như càng ngày càng nóng, thậm chí làm cho cô đứng không vững.

Ngoài dự tính, trận giằng co cũng không duy trì quá lâu, vô số ý nghĩ đen tối xô sát vào nhau rồi tụ lại thành năm chữ: Chết dưới hoa mẫu đơn!

Cô đột nhiên hiểu rõ nỗi lòng của người bị người cá kéo xuống dưới nước ăn tươi trong truyền thuyết là thế nào.

“Anh là ai? Anh là người cá sao?” Gương mặt căng phồng đến đỏ bừng trong lúc nói lời chào hỏi, Cửu Âm nói năng hơi lắp bắp. Cô ngồi xổm xuống bên người cá, ở cự ly gần trông anh càng thêm mê người, cô không thể không cố ngăn sự ham muốn của ngón tay đang dần dần di chuyển, tránh cho chúng thoát khỏi sự kiểm soát của mình, cô nâng tay xoa gò má của đối phương.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, cô lập tức nhận ra mình hơi ngốc khi dùng tiếng Trung để hỏi, người cá này từ đâu đến? Vùng duyên hải phía nam Trung Quốc, tiếng địa phương của bọn họ cô biết chút ít, nhưng chỉ giới hạn ở mức độ chào hỏi, giống như tiếng Nhật. Cô cũng chẳng biết tiếng địa phương của các quốc gia Đông Nam Á hay ở nam Thái Bình Dương... Nếu như có thể nghe hiểu được lời nói của đối phương, biết đâu có thể không bị ăn thịt?

[Xin chào.] Người cá cũng không mở miệng, nhưng Cửu Âm lại cảm giác mình “đã nghe thấy” giọng nói trầm thấp êm ái tựa như tiếng hát đó.

Dường như... dường như anh đang kề sát bên tai cô nhẹ nhàng thì thầm vậy.

Ồ? Ồ, ơ, ơ? Đang lúc quan trọng thế này mà cô bị ảo giác sao? Hay là mật ngữ truyền âm?

“Anh, anh...”

Nhìn thấy cô có phản ứng, người cá mỉm cười che miệng cô. [Tôi không hiểu ngôn ngữ của em.] Trông thấy cô không kháng cự, anh hơi nghiêng người về phía trước, dán trán anh lên trán cô. [Nghĩ đến tôi, em có thể trò chuyện với tôi.]

2. Chương 2

Trong nháy mắt, hỗn hợp mùi nước biển nhân nhật từ cơ thể anh vây lấy chớp mũi Cửu Âm, mùi hương này kích thích giác quan quá lớn khiến cô ngẩn ngơ, bất giác ngừng thở. [Cái đó, phải vậy không?]

Người cá hài lòng nở nụ cười. [Tôi là Ngã Thụy Tư.]

Anh mở miệng ra, đọc lại tên mình một lần, sau đó mới nhìn cô.

[Em là Cửu Âm.]

Bữa tối ăn thịt nướng với tôi, khoảng cách giữa hai người gần như vậy, bất luận giá nào Cửu Âm cũng không dám há miệng, càng không cần nói đến chuyện dùng giọng nói lặp lại tên mình một lần giống như Ngã Thụy Tư vừa làm.

[Mặt em rất nóng.] Người cá lấy ngón tay chạm vào mặt cô, xúc cảm kích thích thình lình xuất hiện phá tan lớp sương mù trong đầu cô, Cửu Âm bất giác lùi về sau.

Tay của Ngã Thụy Tư ngừng ở không trung, cô thấy thể bèn cười thẹn thùng, rồi dán mặt lên làn da lạnh buốt của đối phương.

Có lẽ cô thật sự bị chàng mỹ nhân ngư này mê hoặc, bây giờ cô vốn không hề có ý định chạy trốn về biệt thự, chỉ cảm thấy ảo não muốn phá vỡ sự im lặng kỳ lạ này.

Phải, phải nói điều gì mới tốt đây?

“Tại sao anh ở đây?”, “Nhà của anh ở đây ư?”, “Anh có phải thật không?”, “Anh có bạn bè không?”, “Anh thật là người cá à?”, “Các anh thường mang thai hay đẻ trứng?”, “Anh ăn thịt người sao?”, “Em mới hơn hai mươi một tý vẫn chưa lập gia đình và không có bạn trai”, “Anh có bạn đời chưa?”... Á, á, không đúng, sao có thể hỏi những câu bất lịch sự như vậy chứ?

Nói đến người cá, chỉ cần tùy tiện search một chút, trang tìm kiếm sẽ xuất hiện đủ loại tin tức liên quan đến việc “tìm thấy mỹ nhân ngư”, nội dung không có gì hơn chuyện xương cốt, xác chết khô quắc kinh khủng đáng sợ. Với tư cách cùng là loài người - sinh vật có trí khôn cao nhất địa cầu nên Cửu Âm tin chắc rằng họ đăng tải những tin tức nguy tạo đó nhằm thu hút sự chú ý của công chúng. Hôm nay, cô lại có dịp chứng kiến người cá có đuôi thật sự sống sò trước mắt, đủ mọi vấn đề trên trời dưới biển ngổn ngang ào ạt tuôn trào trong trí tưởng tượng, cô cần môi ghen nín cả buổi, cắt cắt giảm giảm rốt cuộc còn lại một câu: [Em, em có thể sờ cái đuôi của anh không?]

Chuyện này thật sự bất lịch sự vô cùng! Vừa thốt ra khỏi miệng, cô liền ra sức che kín gương mặt háo sắc đồng thời kiềm nén xúc động muốn trêu đùa, không ngờ đầu tiên Ngã Thụy Tư sững sốt, sau đó liền gật đầu đồng ý.

Cái đó, bắt đầu sờ từ chỗ nào đây? Bắt đầu từ thắt lưng được không nhỉ?

Cửu Âm thề cô không hề có suy nghĩ gì khác, chỉ vì làn da phần thân dưới của anh biến thành vảy cá thật quá thần kì, dù biết rằng điều này rất khiếm nhã, cô vẫn vươn tay tới nơi mà cô ao ước.

Phần bụng của Ngả Thụy Tư rất săn chắc, ngón giữa vừa lướt qua ở phía trên, cô liền cảm nhận được đường cong của cơ bắp phập phồng, tiếp xuống phần dưới được bao phủ bởi vảy cá màu bạc, lạnh lẽo mà ẩm ướt, xúc cảm trên tay...

Rất mới mẻ!

Ngón tay chợt rút lại, vì cô cảm thấy xấu hổ khi dùng ánh mắt xem đối phương là cá bán ngoài chợ mà mặc sức sờ vuốt lựa chọn. Đuôi cá màu bạc ở nửa thân dưới của Ngả Thụy Tư cũng vô cùng rắn chắc, cường tráng. Đường như vì cô nhẹ nhàng vuốt ve khiến anh cảm thấy nhồn nhột, Ngả Thụy Tư bật cười trầm thấp, đồng thời điều khiển chiếc đuôi cá ngoi lên khỏi mặt nước để cô vuốt ve dễ dàng hơn.

Đúng là đuôi cá! Cô từ từ di chuyển ngón tay, lúc sờ đến phần đuôi thì anh xấu xa ngo nguậy vài cái, bọt nước bất thành linh văng tung tóe lên mặt cô. Cửu Âm kêu lên một tiếng, cô ngồi xổm không vững vàng nên đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Đau quá! Mông vừa đặt xuống, cô định giơ tay ra xoa xoa, lại cảm thấy không nên có hành động khiếm nhã như vậy trước mặt chàng mỹ nhân ngư, đành cứng đờ người co chân đổi thành tư thế quỳ. [Ngải, Ngả Thụy Tư?]

[Hử?]

[Anh ở gần đây à?]

Chủ nhân của hòn đảo nhỏ trước kia, khi ông còn sống, đã viết di chúc giao hết tài sản cho bề trên của cô nhưng ông không hề đề cập ở phụ cận gần đây sẽ có người cá xuất hiện. Nhưng mà, điều này cũng làm cho cô thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì chàng người cá sống động trước mắt, thật sự... đẹp đến mức khiến người khác muốn độc chiếm.

[Không, tôi là từ...] Giọng nói trầm thấp đẹp dễ nhẹ nhàng của anh thốt ra một danh từ, sau đó anh lập tức nhận ra Cửu Âm nghe không hiểu, bèn nói tiếp. [Con người gọi nơi đó là Đại Tây Dương.]

[Đại Tây Dương? Xa quá nhỉ.] Cô hơi lo lắng đáp, sau đó không nhận được bèn hỏi: [Anh luôn hát ở nơi mà loài người có thể nghe thấy à? Chẳng may bị loài người chúng em bắt anh lại... Ấy?]

Người cá mỉm cười, bất thành linh bắt lấy cô dùng sức kéo, ôm trọn vòng eo Cửu Âm vùi xuống nước.

Dù trời đã tối, nhưng biển cả được mặt trời chói chang chiếu rọi hơn mười mấy giờ nên nước biển vẫn vô cùng ấm áp. Trong nháy mắt, cô không kịp đề phòng, chất lỏng mặn tanh tràn vào khoang miệng và mũi, khiến cô ho khan không ngớt. Người cá chỉ có ý trêu đùa một chút liền hoảng hốt, vội vàng ôm chặt lấy cô.

[Thực xin lỗi.] Anh thấp giọng khẽ khàng xin lỗi. [Tôi chỉ muốn chứng minh, chỉ dựa vào mình em sẽ không thể nào bắt được tôi thôi.]

Cửu Âm ho khan rất lâu mới xoa dịu được nỗi khổ khi nước biển tràn vào đường hô hấp, lát sau cô mới nhận ra bản thân đang bồng bênh trên mặt biển sâu không thấy đáy.

Không có điểm tựa khiến cô cực kỳ hoảng sợ như con vịt mắc cạn, lập tức giơ tay quẩn chặt cổ anh, đồng thời hoảng loạn quờ quạt hai chân, theo bản năng kẹp chặt thắt lưng người cá.

Ngả Thụy Tư thốt ra một chuỗi tiếng cười trầm thấp từ cổ họng, tay anh vỗ lưng an ủi cô. [Đừng căng thẳng, hãy tin tưởng tôi...]

Nước có sức nổi, qua một lúc sau cô mới nhận ra nếu mình không quẩn lấy anh cũng sẽ không chìm xuống dưới đáy biển, bấy giờ mới bối rối thả lỏng hai chân, cứng ngắc đuôi thẳng. Ngoài việc cảm thấy mặt biển gợn sóng, cô còn cảm nhận được sự mềm mại, ẩm ướt từ chiếc đuôi của Ngả Thụy Tư đang cọ vào lòng bàn chân mình.

Cho dù đã đến gần quan sát, ngũ quan của người cá vẫn không chút tỳ vết như cũ, giọt nước nường theo từng lọn tóc của anh mà nhỏ giọt, chảy lượn vòng qua cằm cuối cùng nhỏ xuống trước ngực cô... Vì tư thế ôm của hai người quá sát sao, Cửu Âm thậm thụt phát hiện bộ ngực của mình chỉ cách một tầng vải mỏng

gần như không đáng kể dán sát lên người anh, không biết có phải là ảo giác không, cô cảm thấy đối phương đang dần dần cúi đầu xuống...

[Tốt nhất là anh... nên đưa em trở lên bờ...] Cô hít sâu một hơi, lắp bắp nói. [Chân của em bị chuột rút rồi.]

Không chuẩn bị kỹ càng mà chơi đùa ven biển đã trở thành một bi kịch, vẻ mặt cô đau đớn được anh đưa trở về bờ, cô thềm rơi lệ trong lòng đồng thời xoa bóp bắp chân nhỏ của mình. Sau khi bớt đau, cô ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt Ngã Thụy Tư đang vô cùng áy náy nổi trên mặt nước mà nhìn cô.

Phù, vừa rồi thật là hù chết mình mà, suýt chút nữa tưởng rằng anh sẽ kéo mình xuống đáy biển mà ăn thịt...

Ban đêm, gió từ biển thổi vào, nước đọng lại trên người bốc hơi đồng thời hạ thấp nhiệt độ cơ thể. “A, hắt xi!” Cô che miệng hắt hơi một cái, Cửu Âm hơi xấu hổ kéo kéo chiếc T-shirt phong phanh, bởi vì trên đảo chỉ có một mình cô, nên cô cũng không mặc nội y bên trong, dù bây giờ đã tối, nhưng vẫn có thể nhìn xuyên qua lớp vải ướt sũng mà lơ mơ trông thấy đường cong cơ thể.

Bất luận là vì liêm sỉ hay sức khỏe, đều phải quay về biệt thự thay bộ quần áo khác. Hơn nữa, cô đã hứa với mẹ sẽ gọi điện về nhà vào buổi tối... Mặc cho lý trí nhắc nhở bản thân như thế, nhưng thật lòng cô không muốn trở về.

3. Chương 3

Nếu như bây giờ rời đi, ngày mai anh sẽ biến mất thì phải làm sao? Nghĩ đến đây, cô lại tiếp tục hắt hơi một cái.

[Cái đó...]

Đang lúc lo lắng không biết phải giải quyết ra sao, bỗng thấy người cá cầm chặt lấy tay cô, nhiệt độ cơ thể lạnh buốt của anh khiến cô run nhè nhẹ. Anh thấy thế mấp máy môi, buông tay ra. [Ngày mai em sẽ đến đây chứ?]

[Ồ, tất nhiên, tất nhiên, em còn muốn ngắm mặt trời mọc, trên bãi biển này.]

Ngã Thụy Tư lộ vẻ mặt tươi tắn, dùng ngón tay cái lau đi giọt nước đang chảy xuống trên mặt cô. [Về đi, trông em có vẻ như không được ổn.]

[Ừm.] Cửu Âm có chút không cam lòng đứng dậy, chậm chậm đi từng bước rời khỏi bãi đá ngầm chằng chịt.

Cô thần thờ quay về biệt thự gột rửa thân thể đầy vị biển, cả người mệt mỏi bắt đầu gọi điện cho mẹ báo bình an, cô nằm trên giường rất lâu nhưng không tài nào ngủ được, dứt khoát đứng dậy mặc thêm áo khoác.

Chàng mỹ nhân ngư đẹp đến mức không chân thực ấy, lẽ nào chỉ là mộng?

Quay lại bãi đá ngầm chằng chịt ấy, quả nhiên không còn trông thấy chàng người cá với chiếc đuôi có vảy bạc tuyệt đẹp đó. Trời đã khuya, cô thất vọng thở dài, suy xét một lúc cô liền quyết định chạy một vòng dọc theo bờ biển rồi trở về ngủ. Tuy chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm không nhiều lắm nhưng gió biển thổi qua người cô vẫn lạnh buốt. Lúc định quay người trở về, cô bỗng thấy một túi đồ đen đúa bất thành linh từ dưới biển phóng lên.

“Á...” Cô kinh hoàng thét lên một tiếng rồi lùi về sau, mượn ánh trăng mới thấy rõ. Đó là một cái lưới đơn sơ được bện từ rong biển, bên trong lưới đầy ắp vỏ sò cùng với mấy con cá không biết tên.

[...Cửu Âm?] Giọng nói khe khẽ tựa như ai đó kề cận thì thào bên tai vậy.

Đây không phải là mơ!

Cô quay phắt lại, trông thấy người cá chống hai tay trên tảng đá ngầm trôi lên mặt nước, dường như anh mới vận động mạnh nên thở hổn hển, nước biển hoàn toàn thấm ướt mái tóc dài bệt dính vào mặt anh rồi chạy dọc theo đường cong trên cơ thể.

Chết rồi, nên nói cái gì bây giờ? Cô nhìn chăm chú, đầu lưỡi như lú lại, hơn nửa ngày nghẹn nín mới nói: [Anh, sao còn ở đây? À, em, em muốn nói...] Nghe có vẻ như hạ lệnh đuổi khách vậy, cô vội vã khoác tay định tìm vài câu để giải thích. [Ý em không phải vậy...]

Về mặt anh ngờ vực, nháy mắt một cái, lập tức cười toe. [Tôi đang đợi em.]

[Không phải chúng ta đã hẹn gặp nhau vào lúc mặt trời mọc sao, anh định chờ ở đây cho đến khi mặt trời mọc đấy à?]

Vừa dứt lời, cô liền thấy mình quá tự kỷ, trong lúc Cửu Âm định tìm chuyện gì đó để chuyển đề tài, chợt thấy Ngã Thụy Tư nghiêm túc gật đầu thừa nhận. [Tôi còn tìm một ít thức ăn, nếu như em thích...] Anh chỉ hải sản bên chân Cửu Âm.

[Tất, tất nhiên!]

Cửu Âm bồng cúi đầu nhìn thân thể mình, cố sức nắm túi đồ vật ấy đẩy về phía Ngã Thụy Tư. [Đến, đến bờ biển đối diện đi! Chờ em một lát, em sẽ quay lại nhanh thôi!] Không chờ đối phương phản ứng, cô đã quay người chạy một mạch về phía biệt thự.

Mười lăm phút sau, Cửu Âm kéo một chiếc xe cút kít đi đến bờ cát, cô nhanh chóng tìm thấy bóng dáng người cá trên bãi biển.

Thủy triều lên đã gột rửa phần cát dính trên thân thể anh, so với nơi u ám bởi đá ngầm san sát chằng chịt như rừng rậm thì bãi biển bên này bằng phẳng không hề có chướng ngại vật, ngay cả vàng trắng cũng bị cuốn hút bởi chiếc váy lấp lánh ánh bạc, phản chiếu ánh sáng nhu hòa, tựa như... Tựa như chính bản thân anh phát ra vậy.

Càng lại gần anh, cô càng cảm thấy bồng bênh như đang mơ vậy.

Cửu Âm dùng sức lắc đầu, cô khó nhọc đẩy chiếc xe cút kít đến bên người Ngã Thụy Tư, từ trên xe lấy xuống đủ loại đồ dùng dã ngoại, dùng lá chắn cản gió sau đó nhóm lửa. [Được rồi, để em xem anh có thứ gì ngon nào?]

[Đây là cách loài người nấu nướng à?] Anh hiếu kỳ nhìn đồng lửa than cùng với vĩ nướng được đặt ở phía trên.

[Đúng vậy.] Cô cời nút buộc ra, hỏi. [Mấy anh thường trực tiếp ăn sống hả?]

[Sống... là sao?]

[Chúng ta thường gọi những thức ăn đã qua quá trình nấu nướng đun sôi là thức ăn chín, còn những... thứ này...] Cô vẫy vẫy còn hầu lớn trong tay, [Không qua nấu nướng đun sôi gọi là đồ sống.]

[Vậy sao? Chúng tôi đều ăn sống cả.] Anh vừa cười vừa nói, tay không nhịn được vươn tới đồng lửa than đang cháy đỏ rực.

[Đừng chạm vào, sẽ bị phỏng đấy.]

[Có nóng như bị dung nham thiêu đốt ở dưới đáy biển không?]

[Đúng vậy!] Độ nóng không kém bao nhiêu đâu.

Cầm trên tay bốn, năm con hào, cùng với vài con cá mình biết tên và hai con bạch tuộc chỉ lớn bằng bàn tay, cô dùng nước biển rửa sạch bùn cát dính trên thân chúng, sau đó cắt thành miếng tùy thích rồi đặt lên vĩ nướng. Hải sản tươi đánh bắt trên vùng biển không bị ô nhiễm này hầu như không cần đến gia vị, nướng sơ sơ thôi đã tỏa ra hương vị mê người.

[Thử một chút xem sao?] Cô gắp một miếng, thổi thổi bạch tuộc nướng ở phía trên đến râu cũng đã co lại, đưa đến bên môi Ngã Thụy Tư.

Lần đầu tiên ăn thức ăn chín, anh hơi do dự, ngửi một cái, không được tự nhiên há mồm cắn xuống một miếng. [... Có vị hơi là lạ.]

Xem ra anh không thích mấy.

Cô cũng đồng thời từ chối miếng cá sống mà Ngả Thụy Tư đưa đến. [Em cũng không có thói quen ăn đồ sống.]

Tuy cảm thấy hơi tiếc, nhưng Cửu Âm vẫn cảm thấy may rằng, tuy họ có thói quen ăn uống trái ngược nhau nhưng không hề gây trở ngại đến việc làm quen, giao lưu của hai người bọn họ. Đất liền và biển cả, trong mắt đối phương đều mang vẻ thần bí, vừa trò chuyện với anh về những chuyện mới mẻ, thú vị trong cuộc sống cô, vừa chú ý rắc một chút gia vị lên miếng cá được nướng đã ngả màu vàng óng ánh.

[Bên trong con hào có ngọc trai không?] Trông thấy Ngả Thụy Tư tiện tay lấy một chiếc vỏ sò cạy mở miệng con hào, cô chợt nhớ đến quảng cáo chàng bếp quyến rũ nào đó trước kia cô từng xem qua, tay đầu bếp khêu gợi cạy mở miệng con hào, lấy ra một viên ngọc trai...

Anh nuốt thức ăn trong miệng xuống, há miệng để cô xem. [Không có.]

Người cá có vẻ cao quý, ưu nhã làm động tác này khiến cô cực kỳ buồn cười, nhịn không được cười rộ lên, sau đó chợt nhớ đến một việc. [Nghe nói khi người cá chảy nước mắt sẽ hóa thành hạt châu, điều này có thật không?]

Câu hỏi của cô tựa như đang dòm ngó đến hạt ngọc trai của anh vậy. Vừa dứt lời, cô liền thấy hơi hối hận. Bình thường, cô không phải là loại người hay lo âu, nhưng ở trước mặt anh, lúc nào cô cũng lo rằng lời nói của mình sẽ khiến cho anh không vui sau đó quay người nhảy xuống biển và không bao giờ xuất hiện nữa.

[Thật đó.] Ngoài dự đoán, anh trả lời rất dứt khoát.

“Wow...” Bất chợt thốt ra lời ca thán đầy ngưỡng mộ, vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô làm cho anh cảm thấy rất thú vị.

[Nếu như tôi có thể chảy nước mắt.] Ngả Thụy Tư ung dung thông thả bổ sung thêm nửa câu sau.

Cửu Âm thất vọng cúi đầu, gấp cá vừa được nướng xong vào cái chén từ từ ăn. Nếu như Ngả Thụy Tư là một cô gái, có lẽ cô còn có cách, ví dụ như kể cho “cô ấy” nghe những câu chuyện tình yêu bi đát, ha ha... Đúng rồi!

Cô lục lọi trong cái túi nhỏ, lấy ra một chai dầu bạc hà.

Có vẻ... không đúng đắn lắm? Khi bạn dùng chai dầu này sẽ làm cay mắt khiến nước mắt chảy ra.

[Em có cách gì à, mau đến đây.] Đường như nhìn ra sự do dự của cô, người cá nói.

[Nhưng sẽ khó chịu đó...] Vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà ép anh phải khóc thì thật quá quắc.

[Không sao đâu, cái này dùng thế nào?]

[...Lấy một chút bôi lên hốc mắt, hơi cay cay.]

[Đến đây.] Anh nhắm mắt lại.

4. Chương 4

Người cá trước mắt dường như hoàn toàn tin tưởng cô, Cửu Âm không biết nói gì cho phải. Khẽ gơ tay cũng không thấy anh có chút căng thẳng nào, cuối cùng đành phải dùng sức cóc lên trán anh một cái.

[Chuyện gì vậy? Sao em không dùng cái này đi.] Anh mở mắt nói.

[Anh là đồ ngốc hả?] Tuy nói những lời này rất khiếm nhã. [Ai lại có thể tin tưởng hoàn toàn một người mới quen chứ!? Hơn nữa, anh không ngại việc loài người xuất hiện trước mặt mình à? Họ thật sự sẽ bắt anh đấy!]

[Em sẽ bắt tôi sao?] Anh cười nhẹ.

Cửu Âm ghen hống, cứng cổ hỏi vặn: [Làm sao anh biết em sẽ không bắt anh?]

[Em sẽ không bắt.]

[Tại sao?]

[Dù em muốn bắt tôi cũng chẳng sao.] Ngã Thụy Tư ngẫm nghĩ, mỉm cười rồi nói tiếp. [Các người gọi nó là gì nhỉ? A, là nuôi dưỡng! Nếu như em muốn nuôi tôi cũng không sao cả.]

[Ai, ai ai ai ai muốn nuôi anh chứ! Anh đừng có dùng từ quá gở đó!]

[Không thì... là nuôi nhốt? Hay là độc chiếm?]

Không còn sức ăn nổi nữa, cô chỉ có thể gãi đầu một cái, phiền não nói. [Từ đâu mà anh biết những từ quá gở đó hả!?]

[Người trong tộc tôi đã từng bị loài người bắt đi.]

[Ừc, em có nên hỏi rằng anh có ghét loài người hay không?]

[Đương nhiên tôi ghét loài người.] Vẻ mặt của anh lộ vẻ hiển nhiên. [Nhưng mà...]

Sau từ “nhưng mà”, kèm theo đó là một chuỗi âm thanh kỳ lạ, có vẻ như là ngôn ngữ của người cá.

[Này này, anh đang bắt nạt người ta nghe không hiểu đó à?]

Thủy triều lại dâng lên không ít, cô không thể không vội cầm lấy vĩ nường dời sang chỗ cao hơn. Ngã Thụy Tư cũng từ dưới biển bơi đến bên cạnh cô.

[Trông anh giống như con cá voi nhỏ ngu ngốc mắc cạn trên bãi biển vậy.] Cửu Âm chế giễu anh như vậy, thân thể lập tức bị hất nước bởi chiếc đuôi cá của anh. [Này!]

[Lúc trước ai bị rớt xuống nước vùng vẫy như chim không biết bơi ấy nhỉ?]

Nhớ lại cảnh Cửu Âm quấn chặt tay chân lên người Ngã Thụy Tư, cô bất giác đỏ mặt, cúi đầu làm bộ chuyên tâm nướng con hào trên tay.

[Đó là gì vậy?]

[Cái nào? Cái này à? Đây là chanh.] Rưới nước chanh lên vĩ nường, cô đưa vỏ chanh cho anh xem.

Ngã Thụy Tư lè lưỡi liếm liếm thăm dò, sau đó chau đôi lông mày. [Hồng rồi.]

[Này, Ngã Thụy Tư đã từng ăn qua sáu loại trái cây chưa?]

[Ý em là quả dưa à?]

... Chỉ mới nếm qua quả dưa thôi sao? Ôi trời, thật là anh chàng nhà quê đáng thương trên biển!

Cô đứng lên chạy về phía căn biệt thự, nhưng tay lại bị anh nắm lại. [Có chuyện gì vậy?]

Bất ngờ bị kéo lại, khiến cổ chân cô bỗng bị lật, cả người ngã về phía sau, đè lên bắp đùi... À không, cái đuôi của Ngã Thụy Tư. [Em định đi lấy cho anh ăn một số loại trái cây đặc trưng.] Cô nằm đè lên anh, không ngờ rằng, trên chiếc đuôi cá bao phủ bởi lớp vảy bạc ngoài mùi tanh nhàn nhạt của biển, còn xen lẫn cả mùi vị đặc trưng của Ngã Thụy Tư. Khi anh cúi đầu nhìn sang đây, mái tóc dài bị gió biển thổi tung chia làm hai như thác nước bao bọc cô trong đó. Tiếc rằng, trong lúc này, ánh trăng trên đầu vừa vặn vẹo bị anh che lấp, cô không tài nào có thể trông thấy rõ gương mặt, bề ngoài lẫn nét mặt của anh... [Em đi đây!]

Cô ngồi bật dậy, nhanh chân chạy về phía biệt thự. Gió biển thổi mạnh, lướt qua gò má đỏ bừng như bị phồng.

Tình cảnh vừa rồi... tình cảnh ấy...

Em đây sẽ không kiếm được mà đề anh xuống cường bạo mất, hức hức, nhất định sẽ rất khiếm nhã!

Bởi vì yêu mến, nên mới cẩn trọng. Bởi vì để ý, nên mới ngượng ngùng. Bởi vì quan tâm, nên... suýt chút nữa ngã sấp trên đường trở về biệt thự.

Nắm chặt lan can kéo lại chúi đầu xuống đất, Cửu Âm không có thời gian để vui mừng, lập tức chạy vào mở tủ lạnh, ôm dưa hấu ra, rút một con dao cỡ lớn và hai cái muỗng, vội vàng vàng chạy ra bờ biển.

[Đây là dưa hấu!] Cô đưa ra quả dưa hình bầu dục có lớp vỏ màu xanh lá còn tỏa hơi lạnh cho anh xem như hiến vật quý.

Ngã Thụy Tư cũng rất hiếu kỳ cầm lên nhìn, [Cái này ăn làm sao?]

[Cắt ra.] Dưa hấu bổ thành hai thành nửa, mỗi người lấy một cái muỗng rồi xức.

Thủy triều đã dâng lên rất cao, Cửu Âm ngồi bên cạnh Ngã Thụy Tư trên thềm đá, cô cởi giày ngâm hai chân mình dưới biển.

Không ngờ, anh lại rất thích hương vị của quả dưa. Hơn nữa, trông thấy anh hấu ăn như vậy, Cửu Âm liền chia non nửa phần còn lại của mình cho anh... Vì trước đó người cá đã đưa đến một túi hải sản lớn, những thức ăn đó đã hoàn toàn lấp đầy dạ dày cô.

[Đây là lần đầu tiên tôi ngu ngốc ở lại trên bờ lâu như vậy.]

[Vì sao?]

[Bởi vì có ai đó đã cho rằng đáng về chúng tôi khi mắc cạn thoát nhìn rất ngu ngốc.] Anh bắt chước giọng điệu của cô.

Cửu Âm cảm thấy hơi ngại ngùng, [Vậy sao hôm nay anh chịu ở lại đây?]

[...]

Anh không nói gì, quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt xanh thăm thẳm. Qua một hồi lâu, cho dù cô cố gắng giả vờ như thế nào cũng không tài nào ngăn được gương mặt đỏ bừng lên dưới ánh nhìn chăm chú của anh, sau đó người cá nói khẽ. [Bởi vì em sẵn lòng mời tôi ăn dưa hấu.]

“Ừm hử?” Đây là lý do kiểu gì vậy? [Nếu, nếu như anh thích, có thể thường xuyên đến tìm em...] Ngẫm nghĩ một chút, có vẻ hơi bất ổn, Cửu Âm lấp ba lấp bắp bổ sung thêm một câu, [Ừm, ăn dưa hấu.]

[Được.] Anh thấp giọng đáp.

Sau đó, hai người bọn họ không nói gì thêm.

Khung cảnh trước mắt là những vì tinh tú lóe sáng dày đặc trên bầu trời đêm, nước biển gột rửa đôi chân trần trụi của cô, bên tai truyền đến tiếng thủy triều nhấp nhô có quy luật, gió biển dịu dàng lướt qua trên má. Khuỷu tay dường như bị ai đó nắm chặt, cơ thể người đó thật lạnh, cô chỉ liếc nhìn anh một cái, sau đó cảm thấy mí mắt nặng nề không cách nào mở ra.

Không biết đã thêm thiếp, rơi vào bóng tối trong bao lâu, Cửu Âm chợt nghe một giọng hát êm ái, từ từ mở mắt ra.

[Tĩnh rồi?] Tiếng hát vẫn không dừng lại, Ngã Thụy Tư trực tiếp truyền âm vào đầu cô. Kể đó, anh cúi đầu nhìn cô mỉm cười, bàn tay lạnh buốt nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Cửu Âm.

Hử? Cúi đầu?

Chợt nhận ra mình ngủ từ hồi nào, còn cuộn mình nằm trong ngực người ta, Cửu Âm vội vã bật dậy. Nếu như vậy, trong lúc mơ ngủ thứ cứng cứng lạnh lạnh, nhẵn bóng mà cô ôm chính là Ngã Thụy Tư thật sao?

Không chờ cô kịp buồn rầu than vãn về hành vi khiếm nhã tối qua là vừa ngủ quên còn kẹp hai chân lên người anh, Ngã Thụy Tư chỉ ra biển nói: [Em muốn ngắm mặt trời mọc không?]

Phía Đông trở nên trắng lóa, nổi bật trên đó là một vầng mặt trời đỏ chói từ từ lan rộng, đường chân trời như không thấy bến bờ. Trước cảnh tượng lộng lẫy đó, đối với Cửu Âm mà nói, cũng không thu hút bằng việc người bên cạnh nắm lấy tay mình.

Bàn tay của anh có một lớp chai khô ráp mong mỏng, đốt tay vừa thô vừa to, mười ngón tay đan vào nhau, bàn tay to lớn hoàn toàn bao bọc bàn tay cô trong đó. Nhiệt độ cơ thể của người cá cũng không cao, nhưng cô lại căng thẳng đến mức lòng bàn tay xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Ánh mắt của hai người nhìn xuống chỗ đan tay của họ rồi dời đi, bỗng cô không còn trông thấy màu trắng bạc bên dưới nữa. Đêm qua, vẩy cá của anh còn đẹp đến kinh người mà giờ phút này nó giống như quả thông hơi dẹt đứng lên, lộ ra màu trắng nhợt nhạt héo rũ.

Có, có chuyện gì xảy ra vậy?

5. Chương 5

Lúc này, Cửu Âm mới nhận ra mình đang ngồi trên bãi cát, chỗ thủy triều dâng lên hôm qua. Bây giờ trời đã sáng, nước biển rút xuống, hạt cát trở nên khô ráo. [Á, á, á, Ngã Thụy Tư, cái đuôi của anh!]

So với vẻ lo âu của Cửu Âm, trái lại người cá lộ ra vẻ chẳng bận tâm. [Em ngủ thiếp đi, tôi không muốn vì chuyện này...]

Nhưng lời anh nói cô không nghe lọt vào tai chút nào, bây giờ trong tâm trí của cô chỉ có một ý niệm: Ngã Thụy Tư sắp thành cá khô ướp muối rồi!

Cửu Âm vốn quên rằng tối qua mình đã cười nhạo anh là người cá mắc cạn, cô bật dậy vì lo lắng mà nhảy tới nhảy lui. [Để em dìu anh xuống nước!]

Đó không phải là một chuyện dễ dàng, cô vất vả đỡ Ngã Thụy Tư, nhưng cơ thể lại mất trọng tâm nên dứ dứ khoát ôm cả người anh vội vã hướng về phía biển. Vẩy cá được nước biển thấm ướt bằng tốc độ mất thường có thể trông thấy mà khôi phục vẻ xinh đẹp vốn có. Nhưng những thay đổi này Cửu Âm đều không trông thấy, vì cô đang cố gắng chớp mắt để lấy hạt cát rơi vào mắt ra.

[Nước mắt.] Anh đưa ngón tay chạm vào những giọt nước mắt trong suốt đang chảy xuống trên gương mặt Cửu Âm. [Tại sao em khóc?]

Cô chớp mắt liên tục, chịu đựng cảm giác xốn xốn khó chịu. [Bởi vì có hạt cát bay vào mắt em.]

Nghe được câu trả lời này, Ngã Thụy Tư thấp giọng cười, [Sao em và con trai biển giống nhau thế.]

Ai, ai giống trai biển chứ! [Nước mắt của em không thể biến thành hạt ngọc trai, khi cát bay vào mắt các anh sẽ không như thế à?]

[Không biết nữa.] Anh liếm liếm giọt nước mặn mặn ở đầu ngón tay. [Người cá sẽ không dễ dàng rơi lệ.]

[Lúc anh vui sướng à?] Cửu Âm nhớ tới nàng người cá trong phim Cướp biển vùng Caribbean.

[Là lúc tuyệt vọng.]

Có vẻ như anh không muốn nói thêm về chuyện đó, Ngã Thụy Tư đột nhiên hỏi: [Em có muốn xuống đây biển xem một chút không? San hô xung quanh đây rất đẹp.]

[Có thể chứ? Nhưng em không biết lặn... Anh có thể dẫn em đi không?] Cửu Âm hưng phấn, hai mắt lóe sáng. Khi cô biết mình được thừa kế tài sản gồm cả một hòn đảo nhỏ, cô liền không màng đến việc mình là một kẻ không biết bơi mà vội vã bay đến đây, vốn định trước tiên chơi đùa trên bãi cát hai ngày cho thỏa nổi lòng rồi mới đi học bơi...

[Có thể.] Anh mỉm cười, giơ tay phẩy nhẹ cát mịn dính trên vai cô.

[Này, chờ em một chút!]

Cô đứng dậy lần nữa, quay người chạy lộp bộp về phía biệt thự, sau đó nhanh chóng trở ra, cô thay một bộ đồ bơi che kín cơ thể, trong tay cầm một chiếc kính bơi. [Không ngờ có thể dùng nó nhanh như vậy.]

[Phốc...]

[Cười, cười cái gì hả! Đôi mắt con người khi ở dưới nước làm sao nhìn thấy san hô được! Người sinh ở đất liền với người sinh dưới biển vẫn có điểm khác nhau mà!] Cô có chút thẹn quá hóa giận, một bên vận động kéo duỗi tay chân trước khi xuống nước, mặt khác nói: [Chẳng, chẳng lẽ anh đang chế giễu áo tắm của em? Ngực nhỏ mà mặc áo tắm hai mảnh không được hợp cho lắm... A, còn cái nón bơi này...] Đây là nón bơi được đặc chế cho việc xuống nước, dùng để ngăn không cho nước tràn vào tai rất tốt.

[Không, không có. Em như vậy rất tốt.] Người cá ngồi trên bờ cát vươn tay. [Đi theo tôi.]

Đối với kẻ không biết bơi mà nói, quá trình từ bãi cát xuống nước biển thật là đáng sợ. Nước biển lạnh buốt dần dần từ đầu gối dâng đến trước ngực, cô hơi bối rối, nắm chặt tay của Ngã Thụy Tư.

[Đừng sợ, tôi ở đây.]

Người cá ở dưới nước nên vô cùng linh hoạt, dẫn cô cùng nhau lặn xuống biển.

Hai người trò chuyện cũng không cần thông qua giọng nói, anh ở phía sau ôm lấy thắt lưng của Cửu Âm, đầu kề sát bên mặt cô, dùng giọng nói dịu dàng chậm rãi hướng dẫn cô nương theo tiết tấu của anh mà duỗi hai chân ra đạp nước tiến về phía trước.

Cửu Âm hít thở cũng không nhiều, may mà gần đảo là biển cạn, thường thức du ngoạn chỉ cần hít sâu một hơi từ từ thở ra trong vòng bốn mươi giây đã vô cùng đầy đủ.

[Thật sự có thể sờ sao? Chắc chứ?]

[Có thể.]

[Thôi, thôi, được rồi.] Cho dù không có độc cũng không cắn người, nhưng con san hô này thoát nhìn mềm mềm uốn éo khiến cô hơi buồn nôn.

Lúc nổi lên trên mặt nước, cô không tài nào dần nổi khao khát nhìn đắm đuối vào bờ môi của Ngã Thụy Tư.

Cảm nhận được tầm mắt của cô, Ngã Thụy Tư cúi đầu hỏi. [Chuột rút à? Hay chỗ nào không thoải mái?]

[Không, không có...] Thật khó mà nói chuyện cô thường thấy trong các tiểu thuyết tình cảm rằng, họ thường dùng miệng để hô hấp nhân tạo. Ợ ra một ngụm nước, cô hít sâu một hơi, cùng Ngã Thụy Tư lặn xuống nước một lần nữa.

Mãi đến giữa trưa, hai người mới trở lên bờ. Dù có người cá ở bên người chỉ dẫn, cô vẫn mệt đến ngất ngư, ghé vào bãi cát mà thở hổn hển.

Buổi sáng, cát hơi ẩm ướt đã bị ánh nắng mặt trời sưởi ấm khô ráo, cô nằm một hồi liền cảm thấy nóng nẩy, đành xuống biển ngâm nước. [Ngã Thụy Tư, anh có thể phơi nắng không?]

[Ở trong nước thì không sao.] Anh lội đến, nhẹ nhàng tháo kính bơi của Cửu Âm xuống, dùng đầu ngón tay vuốt ve chỗ da bị xiết chặt đến ửng đỏ ấy.

Làn da lạnh buốt của Ngã Thụy Tư vuốt ve cô rất thoải mái, thoát nhìn có vẻ anh cũng không ngại, cô cũng giả vờ như không có chuyện gì, đầu tựa vào lồng ngực anh, đôi má cọ cọ lên lồng ngực ấy khiến cô thỏa mãn mà phát ra tiếng than nhẹ.

Thật thoải mái... thật hạnh phúc.

Hai tay cô không kiềm được vòng qua ôm lấy thắt lưng cường tráng của anh, hai chân nhiệt tình quấn lấy cái đuôi cá bóng loáng, chỉ cần di chuyển dần lên phía trên, là có thể hôn lên đôi môi gợi cảm vẫn luôn quyến rũ cô từ lúc gặp mặt đến nay... Không xong rồi, lỡ như dọ chàng người cá bơi đi mất thì phải làm sao đây?

Cô chán nản cúi đầu xuống, đẩy Ngả Thụy Tư ra đứng dậy, đuổi người một cái, [Em về nhà tìm một cây dù, anh tìm thức ăn nhé!]

[...]

[Ngả Thụy Tư?]

Bất gặp bộ dáng trầm tư cúi đầu của anh, Cửu Âm liền khụy gối đến trước anh, nào ngờ người cá đột nhiên nhảy xuống biển dùng cái đuôi té nước lên mặt cô. [Em muốn ăn gì nào?]

Cửu Âm đã sớm quen với trò đùa dai này nên nhắm mắt lại kịp thời, chiếc đuôi màu trắng bạc của anh đóng đưa bông bênh trên mặt nước tựa như tấm lụa mỏng. [Em muốn ăn tôm hùm! Thật là lớn!] Cô dùng hết khả năng khua tay múa chân để mô tả chiều dài siêu lớn mà mình muốn.

Quay về biệt thự, cô đứng ở sảnh do dự hồi lâu, sau đó quyết định lấy thức ăn đã chuẩn bị mang ra bờ biển. Cô lấy nui hình cánh bướm bỏ vào nồi nấu, bên cạnh đó lấy một ly đá bào rưới si-rô lên trên, tiện thể mở tủ lạnh lấy vài loại hoa quả cắt nhỏ bỏ vào bát làm salad. Kế tiếp, cô thêm xì dầu, lòng đỏ trứng và phần nui hình cánh bướm đã luộc. Tuy cô thường bài xích việc ăn sống, nhưng thỉnh thoảng trộn salad là điều không tồi. Đá bào si-rô, bát salad, mấy chai nước uống, mứt hoa quả, vài thanh socola, cô cất mọi thứ đó vào một cái hộp giữ nhiệt. Tiếp theo, cô lên sân thượng của căn biệt thự lấy một chiếc dù cỡ lớn. Chuẩn bị xong xuôi, cô như “cô bé nắm lùn” chạy hốt hển ra ngoài bờ biển.

Ngả Thụy Tư đã sớm chờ sẵn ở đó, tựa như hôm qua, bên cạnh anh là cái lưới mà bên trong chứa mấy con tôm hùm. Mặc dù chưa đạt tới kích cỡ mà Cửu Âm mong muốn, nhưng đã vô cùng to lớn. Cô cầm dao, không biết phải ra tay từ đâu.

6. Chương 6

[Để tôi làm.] Như bữa trước, anh lấy mảnh vỏ sò trên bờ biển, cầm một con tôm hùm dùng sức cạy một cái ở chỗ nào đó, rồi nhúng vào trong nước, sau đó anh dễ dàng rạch một đường trên thân tôm, bắt kẻ con tôm xanh đang găng sức giãy giụa, anh dùng hai tay tách ra, dễ dàng lột vỏ cứng bên ngoài.

Sức hấp dẫn của thức ăn lớn hơn cả sự đồng cảm mà cô dành cho chúng, bơi lội trong nước từ sáng sớm cho đến tận trưa, bụng cô đã sớm kêu vang. Cửu Âm mặc niệm một tiếng A di đà phật, đồng thời lấy một con dao cắt con tôm thành miếng nhỏ bỏ vào bát salad lớn rồi trộn đều.

[Đây là thức ăn của loài người?] Vỏ tôm hùm trên tay anh bị ném xuống biển, anh nghiêng người cúi đầu nhìn một mớ hỗn hợp có lòng đỏ trứng sền sệt cũng không phân biệt được đó là cái thứ gì. [Có vẻ như... rất hỗn tạp.]

[Đây là món salad. Gồm có khoai tây, dưa leo, cà rốt, rau xà lách, bắp, ớt... Còn có một chút dầu ô liu, hạt tiêu, nước cốt chanh, lòng đỏ trứng,... Anh muốn nếm thử không?]

[Được.]

Vừa dứt lời, Ngả Thụy Tư không trông thấy cái đĩa mà cô đưa đến bên môi mình, anh cúi đầu thè lưỡi ra liếm, bất cẩn liếm đầu ngón tay Cửu Âm một vòng.

Hả? Hả hả hả?

Dây thần kinh dày đặc trên đầu ngón tay bị kích thích bởi đầu lưỡi liếm vòng quanh của anh, cảm giác man mát, mềm mại đó truyền đến đại não. Tấm lưng cô cứng đờ, suýt chút nữa làm rơi bát salad trên mặt đất.

[Cửu Âm?]

Trông thấy gương mặt của cô trong nháy mắt cực kỳ đỏ bừng, người cá nhẹ nhàng gọi một tiếng.

[A, ôi chào, a a...] Rất khó để thoát khỏi tình trạng hiện tại, Cửu Âm quát to một tiếng, nhét bát salad vào lồng ngực anh, [Em phải mở cái dù ra mới được, mặt trời trên biển thật là gắt quá!]

Cô luôn tay luôn chân cầm lấy chiếc dù cỡ lớn dưới đất mở tung dưới ánh mặt trời, đặt nó ở ven biển, cô lại mở hộp giữ ẩm, rót cho anh một ly nước trái cây. [Đây là nước chanh... Ừm, là một loại trái cây, vắt nước pha với đường mà uống.]

Quãng thời gian tiếp theo cũng giống như tối qua, cô và anh nhàn nhã ngồi trên bờ biển chia nhau món tôm hùm và nước si-rô đá bào, trò chuyện câu được câu chăng không hề có chủ đề. [Ngả Thụy Tư...]

[Hử?]

[Các anh thật sự dùng tiếng hát của mình để mê hoặc các anh thủy thủ, rồi kéo bọn họ xuống biển mà ăn tươi à?]

[... Hơn phân nửa là đúng.] Anh do dự một chút, không biết trả lời thế nào cho phải. [Thịt người ăn không ngon.]

Vậy là anh từng thử qua...

Phát giác được ánh mắt của cô, Ngả Thụy Tư lập tức nói: [Tôi chưa từng thử... Người trong tộc của chúng tôi đều không có thói quen ăn thịt người!]

Ồ, thật tốt qua. [Anh nói là bộ tộc của mình à? Người cá rất đông nhỉ?]

[So với loài người hiển nhiên là cực kỳ ít ỏi.]

[Bọn anh đều ở Đại Tây Dương sao? Các anh nấu ở nơi nào?]

[...Thật xin lỗi, tôi không thể nói.]

“Á...” Cô vội vàng khoát tay, [Không phải vậy, thật xin lỗi, em đã hỏi chút chuyện không thích hợp! Chẳng qua em thấy nước biển đã bị con người khai phá, khai thác tài nguyên quá độ để môi trường bị ô nhiễm, nhất định các anh, ừm, sinh sống không dễ dàng.]

Nghĩ đến việc môi trường biển và các vùng lân cận bị ô nhiễm mà trong đó con người đã “đóng phần” không nhỏ, Cửu Âm đột nhiên cảm thấy hổ thẹn không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, trong phút chốc, ngay cả nói cũng không dám nói.

[Mà này, loài người đều nghĩ chúng tôi như vậy sao?]

[Nghĩ cái gì hả?]

[Kéo họ xuống biển ăn tươi.]

[A, ha ha... Đúng là có những giả thuyết như thế này. Họ nói bọn anh là hải yêu, chuyên dùng tiếng hát để mê hoặc con người.] Cô nhìn chăm chú đường cong xinh đẹp trên mặt Ngả Thụy Tư, [Hơn nữa đêm qua còn tưởng sẽ bị ăn tươi nuốt sống rồi ấy chứ. Chẳng qua theo như lời nói của anh, cũng có thể xem như chết vì một đóa hoa mẫu đơn...] làm quỷ cũng phong lưu. Dù có bị kéo xuống đáy biển cũng không hề hấn gì.

[Cái gì hả?] Anh có vẻ như không hiểu hàm ý trong câu thơ này, quay đầu lại hỏi.

Cửu Âm đột nhiên giật mình, chợt nhận ra suýt chút nữa đã thốt ra tiếng lòng của mình, cô vội vã lắc đầu lia lịa, [Không, không có gì đâu...]

[Em vừa nói có dính dáng đến tôi mà? Theo như lời tôi nói là thế nào? Kéo em xuống đáy biển cũng không sao à?] Đôi mắt sâu thẳm như mặt biển nhìn chằm chằm vào cô, khiến cô cảm thấy áp lực đè nặng, liền lập tức giả vờ như không hiểu gì cả, biểu lộ vẻ mặt mệt mỏi như muốn ngủ.

Thật ra đây cũng không tính là cái cố, đại khái là tối qua nằm ở bãi cát bị gió biển thổi cả đêm, từ sáng sớm Cửu Âm đã bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng, không chừng đã bị cảm lạnh. Càng nghĩ thế, cô càng cảm thấy khó chịu. [Em phải về.]

Người cá lập tức giữ chặt cổ tay cô. [Em có thể ngủ ở đây.]

[Nhưng, được không?] Cô mừng thầm, lại thoáng có chút do dự.

[Lại đây.] Ngã Thụy Tư dè gương mặt đỏ bừng của Cửu Âm xuống nằm trên người mình. [Ngủ đi.]

Lòng bàn tay lạnh buốt lại rất dỗi dằn khiến mặt cô hơi nóng lên, vàng trán âm ẩm, Cửu Âm thỏa mãn nheo mắt lại, nhanh chóng thiếp đi.

Nhưng dù sao cũng không quen thuộc nơi này, cô ngủ không hẳn là thoải mái. Tiếng sóng biển xô vào bãi cát, chạm vào ngón tay cô rồi rút lui. Gió biển thật to, thổi qua người bất giác rét run, thân thể giống như đang ở trong một đồng lửa, nóng hừng hực. Cô khó chịu gượng gượng dậy, cọ mặt vào thân người phía dưới.

Cho dù một chút lý trí còn sót lại đang nhắc nhở cô đó chính là Ngã Thụy Tư, nhưng cô không còn tâm trạng quan tâm nhiều như vậy, chỉ theo bản năng khao khát tìm một nơi mát mẻ.

Bàn tay Ngã Thụy Tư nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa lọn tóc của cô, một hình ảnh khiến người khác cảm thấy khoan khoái biết bao. Nhưng đối với Cửu Âm đang lên cơn sốt cao, cô không nhận được phát ra những tiếng nứt nẻ nghẹn ngào, nắm chặt tay anh như đang làm nũng với cha mẹ.

Cửu Âm không biết cô duy trì trạng thái nửa tỉnh nửa mê này trong bao lâu, cho đến khi cô không thể chịu đựng được đầu đau như muốn nổ tung cùng với thân thể không ngừng nóng lạnh đan xen, cực kỳ khó chịu, cô mới cố sức mở đôi mắt trĩu nặng của mình, ngồi bật dậy.

Lúc này, trời đã chập tối, thủy triều bắt đầu lên, để cô không bị chìm, Ngã Thụy Tư ôm lấy Cửu Âm vào ngực lúi sâu vào bờ.

[Không thoải mái à?] Ngã Thụy Tư lo lắng áp tay của mình vào gò má như phồng của cô. [Em có vẻ như không có sức sống mấy.]

[Ừm.] Cửu Âm chợt nhớ lại, cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng manh lại ngủ cả đêm ngoài bờ biển, hôm sau tỉnh lại đã đi bơi lội, sau đó lại mặc áo tắm ẩm ướt ngồi ở bờ biển ăn uống đồ lạnh, ngủ thêm một giấc ở ngoài bờ biển... Phát sốt gì đó, quả nhiên là chuyện hiển nhiên rồi.

Cô nhớ trong hòm thuốc của mình còn thuốc hạ sốt, dù lưu luyến cũng phải kéo cánh tay lạnh buốt của Ngã Thụy Tư ra. [Thật xin lỗi, em hơi khó chịu...]

[Bệnh rồi?] Anh nhíu mày, lo lắng hỏi. [Tại sao?]

Chẳng lẽ người cá không bị sốt bao giờ sao? Cô cố gắng giải thích ngắn gọn về đặc tính sinh lý của loài người chưa thích ứng với hoàn cảnh ra sao, giảng giải cho anh hiểu sốt là gì, tại sao mình phát sốt cho chàng người cá nghe. [Em phải về uống thuốc.]

[Em phải đi rồi hả?] Anh giữ chặt cổ tay cô không thôi.

[Nhanh thôi, chậm nhất là ba, bốn ngày là tốt rồi... Anh vẫn còn ở đây chứ?] Cửu Âm bất an cắn môi dưới.

[Dĩ nhiên rồi! Tôi sẽ luôn ở đây chờ em.] Anh gạt đầu, khẽ hôn nhẹ lên lòng bàn tay cô.

7. Chương 7

Trực giác mách cho Cửu Âm biết dường như có điều gì đó vượt khỏi sự mong muốn của mình, nhưng cô đang choáng váng đầu, không thể suy nghĩ như bình thường, chỉ có thể gạt đầu qua loa. [Em sẽ mở đèn phòng khách nhé.]

Cúi người lịch sự ôm bả vai người cá một cái, cô lão đảo trở về biệt thự.

Tắm rửa qua loa một chốc, sấy tóc xong liền ngã vệt xuống giường không dậy nổi, mơ mơ màng màng ngủ một hồi lâu. Cửu Âm chợt cảm thấy cơ thể mình ngày càng nóng hơn, toàn thân khó chịu như bị thiêu cháy.

Có vẻ như... mình quên uống thuốc rồi nhỉ?

Nhưng mà tình hình trước mắt, có vẻ như không thể dùng thuốc để giải quyết, cô khó nhọc di chuyển đến bên giường, tay run run cầm ống nghe bấm số điện thoại.

Đổi lại là một năm trước, dù ai có nói cái gì, Cửu Âm cũng không tin rằng bản thân sẽ có lúc xa hoa đến mức gọi điện thoại nhờ máy bay trực thăng chở bác sĩ đến hòn đảo nhỏ chữa bệnh cho mình, cô xoa xoa đầu mình một hồi, sau đó ấn nút mở cửa chính bằng điều khiển từ xa.

Từ khóa mắt phát giác bác sĩ đã nhanh chóng bước đến, chuẩn đoán sơ lược bệnh tình của cô, kéo Cửu Âm từ trong chăn ra chích cho cô một mũi, nâng đầu cô dậy, đút cô uống chút thuốc với nước ấm.

Cô mềm nhũn mặc cho bác sĩ sắp xếp, rốt cuộc không chịu nổi nữa, nặng nề thiếp đi.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời từ ô cửa thủy tinh chiếu rọi lên chiếc giường khiến Cửu Âm tỉnh lại. Cánh cửa ở phía Tây đang mở, ánh nắng cũng theo đó mà rọi vào, cô khó khăn quay đầu nhìn đồng hồ, hóa ra đã hơn hai giờ chiều rồi.

Cô ngồi bật dậy, đầu vẫn hơi nhức, toàn thân bủn rủn vô lực sau cơn nóng sốt tối qua. Chợt phát hiện bác sĩ có để lại tờ giấy nhắn bên giường cho mình, bọn họ đi vào lúc rạng sáng, chờ Cửu Âm hạ sốt mới rời khỏi.

Trông ánh dương chói mắt bên ngoài, cô lại xoa xoa đầu, dự định khi trời tối sẽ ra bờ biển tìm Ngã Thụy Tư... Ừm, còn phải mặc nhiều áo một chút. Cô bước ra cửa phòng đi xuống lầu dưới, trong đầu thầm suy nghĩ buổi tối có nên trang điểm một chút để che đậy sắc mặt tiêu tụy sau cơn bệnh.

“Haizz... Cần gì phiền phức như vậy chứ, mình thật ngốc.” Chợt nhớ buổi tối ánh sáng lập lờ, làm chuyện đó dường như chẳng có ý nghĩa gì cả, cô lắc đầu, mở tủ lạnh định nấu một ít đồ ăn lót dạ... Hử? Cái gì bên ngoài thế?

Từ cửa sổ sát mặt đất rọi lên một bóng người, lơ mơ nhìn lại, cô bịt miệng, cổ nén tiếng kêu sợ hãi.

Ai ở ngoài đó? Người cá? Ngã, Ngã Thụy Tư?

Anh, không phải là người cá sao? Tại sao lại ở đây?

Vứt đồ vật trong tay, Cửu Âm chạy tới mở toang cửa thủy tinh, thân thể anh nằm dựa vào cửa, ngã sầm về phía sau, cô luống cuống tay chân đỡ anh. Dường như nhìn thấy động tác của cô mà khóa mắt anh ướt, đồng thời có thứ gì đó óng ánh nhỏ bé từ tóc và từ trên người anh rơi ra ngoài, rớt xuống sàn được ánh mặt trời sáng rọi, rạn rở lấp lánh như hạt kim cương bé nhỏ tinh tế.

Vào lúc này, Cửu Âm cũng không có tâm tình để chú ý đến cảnh đẹp đó, Ngã Thụy Tư đang hôn mê. Từ cánh tay, phần bụng, lồng ngực đều bị trầy xước, lấm tẩm bẩn, chiếc đuôi cá dày đặc vết thương, vảy cá không biết đã bị vật cứng gì đó đâm trúng, trở thành mớ hỗn loạn.

Tình hình có vẻ gay go, chỗ của cô không có mái che nắng, dễ dàng nhận thấy, ít nhất người cá đã bị mặt trời thiêu đốt mấy tiếng đồng hồ, làn da và vảy cá đều bị khô cứng, nứt nẻ đáng sợ, Cửu Âm cảm thấy bản thân bị dọa đến hồn phách cũng muốn văng ra ngoài. [Ngã Thụy Tư!] Cô vỗ nhẹ lên mặt anh, nhưng anh không hề phản ứng.

Phải đưa anh xuống nước. Cô cố hết sức ôm thắt lưng người cá, một tay vịn tường ôm nửa người Ngã Thụy Tư... Không được, dù tối qua cô không bị bệnh, cũng không đủ sức lực mang một chàng người cá trưởng thành từ đây trở ra biển... Cô khê cắn môi, kéo Ngã Thụy Tư vào phòng.

“Hộc hộc”, “hộc hộc”... Cửu Âm dùng sức lực từ lúc bú sữa mẹ mới có thể gắng gượng kéo người cá đang hôn mê vào bồn tắm lớn chứa được hai người, cô thở hổn hển vặn ba cái vòi nước.

Nhưng nước ngọt có sao không nhỉ? Phòng tắm không có van nối thẳng với nước biển, cô vội ra ngoài, tra nồng độ nước biển trên mạng, dùng ngón tay run run tính toán phải tăng thêm ít muối trong bồn tắm. Tuy cách này rất ngốc, nhưng cô không biết ngoại trừ những việc này mình còn có thể làm được cái gì nữa.

Ước lượng đại khái phân lượng, cô vào phòng bếp cầm một cái hộp gia vị lớn. May thay tốt nghiệp không bao lâu, cô vẫn còn có thể biết rõ đại khái áng chừng khoảng bao nhiêu muối. Cô bỏ khoảng hai muỗng muối vào bồn tắm rồi khuấy đều.

Dùng iot sát trùng miệng vết thương được không nhỉ?

Người cá... có thể dùng không?

Lúc cô ôm hộp cứu thương do dự không thôi, người cá đang hôn mê phát ra những tiếng hừ nhẹ. Trông thấy thế, Cửu Âm vội vã ném đồ vật trong ngực ra ngoài, nhào tới bên cạnh bồn tắm nắm chặt lấy tay anh. “Ngã Thụy Tư!” Cô xoa nhẹ gương mặt của anh.

[Cửu... Cửu Âm?] Anh nhú chặt lông mày, nắm chặt lấy tay cô đang xoa mặt anh, qua một hồi lâu mới mở mắt ra.

[Anh cảm thấy thế nào? Em phải giúp gì cho anh đây?] Thấy anh tỉnh lại, bấy giờ Cửu Âm thở phào nhẹ nhõm. [Em, em không biết phải chữa trị cho người cá như anh sao nữa, anh...] Chưa dứt lời, cô đã bị anh kéo xuống nước.

Thêm một người, nước trong bồn tắm liền dâng lên tràn ra ngoài. Mặc dù lúc này thân thể người cá còn rất yếu ớt, nhưng anh vẫn còn sức đặt cô dưới thân. [Cửu Âm... Cửu Âm...] Anh liên tục gọi cái tên ấy. [Tưởng em đi rồi...]

[A hử?] Cô vốn không hiểu chuyện gì, không biết làm gì hơn nên vỗ vỗ tấm lưng trần đang lóa lờ của anh.

[Em mở đèn, anh ở gần đó...] Anh nói năng hơi lộn xộn, cánh tay ghì chặt lấy thắt lưng Cửu Âm, vùi mặt mình vào hõm cổ cô. [Khi có người đến... Không còn đèn nữa, anh tưởng em đã đi rồi...]

Cửu Âm không thể không hỏi cặn kẽ thêm mấy lần, mới hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi cô rời khỏi, người cá vì lo cho cô, vẫn luôn chầu chực ở bờ biển không thôi. Cho đến khi trông thấy máy bay trực thăng chở bác sĩ đến, Ngã Thụy Tư mới lặn xuống, giấu mình sau bãi đá ngầm. Mãi đến khi bác sĩ rời khỏi, họ tiện tay đóng cửa tắt đèn phòng khách. Hơn nữa, tầm nhìn rạng sáng không tốt, khi anh trông thấy máy bay rời đảo nhỏ, Ngã Thụy Tư liền nghĩ rằng Cửu Âm nhân dịp này đã rời khỏi nơi đây rồi.

[Vì vậy, anh quyết định tới tìm em, biết đâu chừng, em chưa chạy mất.] Dù chỉ là truyền âm mật với nhau, nhưng có vẻ như vì thiếu nước mà giọng anh trở nên khàn khàn. Không có sự cho phép của chủ nhân, không ai có thể mở mã khóa cửa biệt thự, anh không có cách nào tiến vào, chỉ có thể trèo vào dựa lên cửa sổ sắt đất mà chờ đợi.

[Nhưng mà...] Nhìn thấy vết thương trên thân thể anh, Cửu Âm cảm thấy bất lực. [Chỉ vì vậy?] Chỉ vì muốn thấy cô còn ở đây hay không, anh liền cố sức dùng hai tay trèo vào biệt thự. Anh tưởng mình là rắn đấy à??? [Ước hẹn của chúng ta sao em giữ lời được cơ chứ? Hơn nữa, dù em có đi thật cũng sẽ về đúng hẹn...]

[Không đâu!] Anh ngắt lời Cửu Âm, duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô. [Em sẽ không trở về nữa... Ừm, sao có thể vì một kẻ khác loài mà về chứ? Em đi rồi sẽ không muốn về. Cửu Âm, em đâu phải không biết, anh với em khác biệt nhau như vậy. Em ở lại bờ biển lâu một chút sẽ đổ bệnh, mà anh thì không cách nào rời xa nguồn nước!]

8. Chương 8

Cửu Âm đã khiến cơn thịnh nộ mà anh cố nén bấy lâu bộc phát, qua hơn mười giây sau cô mới có phản ứng, đang lúc muốn mở miệng nói, đầu lại bị người cá nâng lên, đôi môi trữu nặng phủ xuống.

Dù Cửu Âm có cảm tình với Ngã Thụy Tư, nhưng bất chợt diễn ra cảnh này, dọa cô sợ hãi không ngớt.

“Á...” Cô vừa định giãy giụa, hai tay đã bị người cá khóa chặt vững vàng, Ngã Thụy Tư thậm chí còn thừa một tay, chậm rãi vuốt ve từ trên cằm cô xuống phía dưới. [Cửu Âm, em cũng thích anh phải không?]

[Cái, cái gì hả?] Giờ phút này, đầu óc cô mềm oặt, ngổn ngang, vốn không tài nào nhận thức được Ngã Thụy Tư đang nói cái gì, chỉ biết rằng đầu lưỡi anh đang cạy mở đôi môi mình, dần dần khuynh đảo.

[Em có bằng lòng đi theo anh?] Lời nói tựa như lời thì thầm bên tai, giọng nói của người đặc biệt trầm thấp lại cực kỳ dịu dàng khiến cho Cửu Âm bất giác buông bỏ mọi sự chống cự, hai tay vô lực choàng lên vai anh.

Đúng vậy, cô đương nhiên bằng lòng.

Tuy cô không biết rõ sự việc đã phát triển đến nước nào, nhưng lý trí còn sót lại mách cho Cửu Âm biết, có lợi thì phải chiếm. Cô ngoan ngoãn ngẩng đầu, tùy ý để anh hôn lên phần cổ mềm mại, thậm chí còn tự cởi áo choàng ngủ của mình.

Cảm giác này rất kỳ lạ, cô đang ở với một người cá, làm chuyện này trong bồn tắm. Ngã Thụy Tư khuấy động cả người cô, đầu óc bay bổng miên man.

Chiếc đuôi cá vẫy bạc chen vào giữa hai chân cô hơi quấy nhẹ làm nước gợn sóng. Cô hơi đắn đo một chút, sau đó thử dùng hai chân quấy lấy phần hông được che kín bởi vẫy bạc của người cá. Cảm nhận được động tác của cô, cổ họng người cá phát ra tiếng thở dốc trầm thấp gấp gáp. Anh buông chiếc xương quai xanh mà vẫn luôn cắn nhẹ nãy giờ, tiếp tục thè lưỡi liếm hôn chiếc mũi nhô cao sẵn chắc. Hai tay anh nhẹ vuốt ve bên hông Cửu Âm, dần dần chạm vào móc khóa áo lót.

Mỗi khi từng món đồ trên người bị kéo xuống, toàn thân cô liền run rẩy vì căng thẳng, cô bắt bản thân phải trấn tĩnh lại, ngẩng đầu nghênh đón nụ hôn của anh.

Động tác của người cá cũng không thành thạo, nhưng mỗi cái vuốt ve, an ủi đều vô cùng cẩn trọng. Một tay anh đặt sau đầu Cửu Âm, khẽ khàng xoa lên mái tóc cô, tay kia tiến đến bên đùi, dịu dàng ma sát lớp vải mỏng.

Ngã Thụy Tư không quen với thân thể của loài người, nhưng cũng khiến cho Cửu Âm không thể không đỏ bừng cả mặt, sau đó gờ tay dẫn dắt động tác của anh. Dây thần kinh dày đặc trải đều trên tấm màng liên tục bị kích thích khi mười ngón tay họ đan cài vào nhau, gửi phản hồi lên đại não phía trên. Cô khó chịu dùng hai chân quần chặt lấy phần thắt lưng, bàn chân cọ cọ vào vẫy đuôi của anh.

Dịch thể sền sệt theo sự va chạm, thăm dò, ma sát của Ngã Thụy Tư mà dần dần tiết ra, anh quay đầu liếm láp vành tai Cửu Âm, lặp đi lặp lại những âm tiết mà cô nghe không hiểu, đó là ngôn ngữ đẹp đẽ của người cá. Thân thể mềm mại của cô, tựa vào cạnh bồn, cô muốn nhiệt tình đáp lại anh nhưng không biết phải làm sao, đành tùy tiện vuốt ve những đường cong trên cơ bắp của người cá vì tình dục mà căng cứng.

[Đừng nhúc nhích...] Anh thở gấp hỗn hển, đè bờ mông Cửu Âm đang không ngừng lắc lư trong nước.

Cửu Âm bị người cá chặn môi lần nữa, ngón tay thon dài lạnh giá của Ngã Thụy Tư dường như tìm được lối vào, từ từ cắm xuống. “A... Ừm...”

Tiếng kêu thất thanh của cô hoàn toàn bị anh nuốt vào miệng, ngón tay hơi trức trặc xâm nhập vào hành lang uốn lượn chặt khít bên trong, co duỗi thăm dò, mãi cho đến khi dùng hết khả năng chạm đến điểm cuối.

[Ngã, Ngã Thụy Tư...] Mười ngón tay cô giữ chặt lấy cánh tay người cá, do kích thích mà màng mỏng non mềm hồng hồng theo bản năng thắt chặt, dường như muốn níu giữ ngón tay lạnh lạnh ấy mãi mãi ở lại bên trong.

[Sao lại có thể như vậy?] Anh đột ngột hỏi, nghiêng người nhìn thẳng vào Cửu Âm, ngay sau đó thốt ra một câu hài hước: [Trứng của em đâu?]

[A hừ, ừm hử?] Cửu Âm mãi chìm đắm trong cơn ân ái nên không kịp phản ứng, ngây ngốc trả lời: [Trứng, trứng của em nằm ở buồng trứng bên trong ấy.]

Ngã Thụy Tư như gặp phải một vấn đề nan giải nghìn xưa mà nhúu chặt đôi lông mày. [Vậy à? Nhưng sao không thấy?]

Ngón tay đang cắm thật sâu trong cơ thể cô bỗng khuấy đảo một chút với biên độ nhỏ, sau một lúc người cá chán nản dùng chóp mũi cọ cọ vào bộ ngực mềm mại của Cửu Âm, thất vọng lầm bầm: [Em mau đưa trứng ra đây...]

Lấy trứng ra? Làm, làm sao được... nửa tháng nữa dì cả mới ghé thăm cô mà... A a a a!!!

Qua một hồi lâu, Cửu Âm mới nhớ đến một việc.

Đại đa số loài cá... đều thụ tinh bên ngoài cơ thể thì phải.

Cá mái đẻ trứng, cá đực thụ tinh... Bắt gặp dáng vẻ chuyên tâm đào khoét, dường như người cá thật sự có ý định đào lên thứ gì, cô liền xấu hổ lấy tay che mặt, tiếp đó bắt lấy cái tay đang khơi mào dự vọng của mình. Làm sao có thể nói rõ cho chàng người cá hiểu về tập tính của loài người đây, loài người không phải là loài đẻ trứng mà...

Trước tiên, cần phải ngăn chặn ngón tay kia làm nhiễu loạn lý trí của cô.

Sau đó rồi mới... giải thích.

Thật ra chuyện này cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

[Giống như cá voi sao?] Người cá chợt tỉnh ngộ sau màn giải thích lấp ba lấp bắp đổ tới mang tai của Cửu Âm, sau đó chán nản rút lui, dựa vào vách tường. [Anh còn tưởng rằng kinh nghiệm của anh không đủ.]

[... Ừm.] Cô thấy xấu hổ đã cởi bỏ áo choàng trôi nổi trong nước, cho dù cái áo choàng đó cũng không thể che kín cho cô bao nhiêu, vì váy ngủ mùa hè mỏng tanh ướt sũng đã trở nên trong suốt.

Lúc định đứng dậy đổi bộ quần áo khác, Cửu Âm lại bị người cá giữ chặt lần nữa, anh nhẹ nhàng tách bắp đùi cô ra nói. [Nơi chật hẹp đó thật sự có thể đâm vừa sao? Thật khó tin.]

[Ô? Ơ ơ!?] Anh đang nói cái quái gì vậy?!

Ngã Thụy Tư dường như không nhận thấy sự giãy giụa của cô, cúi đầu tự mình nghiên cứu, [Anh từng thấy cá voi giao phối, còn thịt của bọn họ đều rất dài.] Ngón tay thon dài ấy dường như đang chuyển đổi tỉ lệ từ cá voi sang người, cuối cùng quét nhẹ qua phần bụng đến trước ngực cô. [Đâm vào toàn bộ, đại khái là đến đây. Nhưng em là người mà, ừm, tử cung đâu nhỉ? Nó ở đây à?] Ngón tay dờ xuống, ấn nhẹ lên phần bụng của Cửu Âm.

Khoan, chờ đã nào! Cô chợt hóa đá, trong đầu đều tràn đầy cái từ “côn thịt” mà Ngã Thụy Tư vừa nói ra, làm sao mà một người cá thoát nhìn cực kỳ thanh nhã như anh lại biết đến cái từ đó! Anh vừa nói, anh vừa nói “côn thịt” đó!!!

[Không, không phải, đàn ông loài người không giống vậy... Cái đó, cái đó chỉ đến đây.] Tôn Hải Anh, xin ngài hãy cho tôi theo cùng! Mặt cô đỏ bừng đến mang tai, khuỷu tay múa chân mô tả kích thước.

[Côn thịt của đàn ông loài người thật nhỏ!] Anh mở to hai mắt nhìn, ra vẻ khó tin cảm khái.

[...] Cái thứ kia của đàn ông loài người mà nhỏ thì thành thật xin lỗi anh! Cửu Âm thầm rơi lệ trong lòng, chiều dài vật đó của sinh vật khổng lồ hiển nhiên tất cả giống đực của các loài khác theo không kịp, mỗi lần cá voi “phun trào” dịch thể cũng đủ để cô tắm tấp cả ngày. Bây giờ cô cảm thấy chán nản giống như hoàng đế đã quen ở cung vàng điện ngọc bỗng phải sống trong căn nhà lợp bằng rơm rạ của dân nghèo.

9. Chương 9

Không thể tiếp tục đề tài này nữa, về mặt cô đau khổ muốn rời khỏi, nhưng hiển nhiên người cá không cho cô toại nguyện. [Ở đây ẩm ướt thế này, có phải em muốn côn thịt không?]

Ngón tay của Ngã Thụy Tư vẫn đang vuốt ve mập mờ quanh chỗ đó, lần này Cửu Âm thật sự không thể nhịn được nữa, dùng cả hai tay che mặt.

Anh muốn côn thịt thì có! [... Này, anh không thể tùy tiện dùng cái từ “côn thịt” đó chứ... Cái từ đó rất thô tục đấy.]

[Được rồi, vậy em muốn gọi gì nào?] Nét mặt anh nghiêm nghị, có vẻ không giống như đang đùa.

[Chẳng, chẳng hạn như bảo, bảo vật quý gì đó...] Không! Không thể dùng những từ ngữ trong tiểu thuyết thế này được! [Hay nói là gà nhỏ... Không, anh, anh không thể tránh nói tên thứ đó sao?]

[Anh không nói nữa.] Ngả Thụy Tư nhún vai, duỗi tay ôm chầm lấy eo Cửu Âm, bao phủ cả người cô, tựa sát về vách tường. [Em đừng tức giận.]

[Em không giận.] Cô rầu rĩ trả lời.

[Vậy thì chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi nhé.]

Không chờ Cửu Âm hỏi tiếp tục việc gì, Ngả Thụy Tư đã tách hai chân đang khép lại của cô ra, dúi đầu sát vào giữa hai chân cô.

Đầu lưỡi mềm mại của người cá dò xét liếm láp, sau đó bắt đầu ngậm mút... muốn dọa chết người ta sao! Cửu Âm cảm thấy còn kích thích hơn so với ban nãy, bị hù dọa tới mức co chân, mặt khác hai chân lại kẹp chặt lấy cái đầu của Ngả Thụy Tư.

Động tác của cô không hề khiến anh dừng lại, trong phòng tắm yên tĩnh chỉ nghe tiếng thấy chiếc vây cá quẫy nước cùng với tiếng nước lách tách.

“Á...” Cô không thể không cắn mu bàn tay để ngăn bản thân phát ra những âm thanh xấu hổ, hai tay Ngả Thụy Tư tiếp tục mở rộng hai chân cô, đôi khi gặm cắn phần thịt non mịn bên đùi, lưu lại từng dấu hôn hồng hồng, sau đó nhanh chóng trở lại nơi trung tâm, liên tiếp dùng đầu lưỡi trêu chọc lớp màng mỏng căng trướng.

Anh dường như “chơi đùa” rất vui vẻ, động tác bỗng trở nên thô lỗ, cái đuôi bạc vỗ mạnh làm nước văng tung tóe trong bồn tắm, đầu lưỡi và ngón tay anh cũng tăng cường dao động.

Mạch suy nghĩ của cô bắt đầu tan rã, lực chú ý và thị giác đều dồn về phía nửa thân dưới, Cửu Âm vô thức muốn nắm cái cán cửa để chống đỡ, nhưng vô lực, ngã bịch xuống sàn nhà trong phòng tắm.

May thay phòng tắm trong nhà không hề nhỏ, nếu không có lẽ cô đã đập đầu vào bồn cầu rồi. Ôm lấy đầu nịn đau sau cơn chấn động, cô chột nhích.

[Cửu Âm!] Ngả Thụy Tư vội đến bên cô. [Đau không?]

[Tạm, tạm ổn.] Cú ngã này, âu cũng do người cá ban tặng... khiến cô tỉnh táo không ít.

Vịn vách tường đứng lên, Cửu Âm cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng, vịn vò sen ở chế độ nước nóng, gột rửa thân thể, sau đó mới về phòng mặc quần áo.

Hôm qua mới hết sốt, đùa nghịch với anh nhất định sẽ tái phát.

Sau khi xong xuôi, cô trở lại phòng tắm, chợt phát hiện Ngả Thụy Tư đang bày ra vẻ mặt mờ ám ghé mặt bên cạnh bồn tắm nhìn cô.

Trong phòng tắm của mình nuôi một chàng người cá.

Tay nắm cán cửa, ý nghĩ này đột ngột xuất hiện trong đầu cô.

Cửu Âm chậm chậm đi qua, Ngả Thụy Tư nhanh chóng ôm trọn vòng eo cô. [Ngả Thụy Tư...]

[Ừm?] Bàn tay lạnh giá vuốt ve bên hông, không thành thật vò vào trong vạt áo, hông nắm lấy nơi mềm mại nhất.

[Sao bây giờ...] Thân thể cô không kịp thích ứng cứng đờ lại, cô cố hít sâu khiến bản thân trấn tĩnh, gờ tay nâng cái cằm của anh. [Vốn định mang anh trở về, nhưng bây giờ em hoàn toàn không muốn làm như vậy.]

Nếu như có thể mãi mãi giam giữ “báu vật” trong phòng tắm thì hay biết mấy.

Ngón tay ẩm ướt của người cá có nhiệt độ thấp đang chậm chậm xoa lên gương mặt cô, Cửu Âm cảm thấy đục vọng khác thường trong lòng mình bắt đầu méo mó dần dần mở rộng. Ánh mắt màu xanh đậm, gương

mặt tuần tú, tóc dài mềm mượt, thân thể săn chắc, chiếc đuôi cá ánh bạc đẹp đến lóa mắt... Nếu như những thứ đó... đều là của mình thì tốt biết bao.

Ngã Thụy Tư nghiêng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay cô. [Vây thì đừng để anh chạy mất.] Anh dứt khoát nói.
[... Ừm hử?]

[Anh muốn nói, em có thể nuôi anh.] Anh thoát nhìn có vẻ không hề giống nói đùa. [Anh có thể là của riêng em, nhưng đổi lại...]

[Anh muốn gì hử?] Dù biết trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, nhưng đề nghị “độc chiếm” này thật sự quá cảm động. Cửu Âm nghĩ, cho dù có bảo cô đổi bất kỳ thứ gì cô cũng bằng lòng.

[Anh muốn trứng của em.] Anh bật dậy, ngồi dựa vào vách bồn, gối đầu lên bờ vai của Cửu Âm, sau đó lè lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm cái cằm của cô. [Trứng của em, anh muốn tất cả đều thuộc về anh.]

“... Phụt, phốc ha ha ha!” Không khí mập mờ đầy sương mù bị phá tan bởi trận phá cười của cô. Cửu Âm bỗng thấy hai chân mình mềm nhũn sau tràng cười sảng sặc, không thể không vịn vách tường chống đỡ bản thân. [Anh, anh sao lại muốn nó? Mỗi tháng em chỉ có thể sản xuất một quả trứng.] Cô còn tưởng rằng anh sẽ nói ra một đồng vấn đề lớn nào đó mới có thể lấy người cá chẳng hạn.

[Vây nên, em không thể kiếm người bạn đời nào khác.] Anh khoanh hai tay, ngửa đầu dựa vào vách tường. [Trứng là của anh, đổi lại, anh là của riêng em.]

... “Anh thích em không?” Cửu Âm rất muốn hỏi, nhưng mở miệng cả buổi vẫn không có cách nào thành lời.

Nhưng mà, nói chung là chuyện này cực kỳ quan trọng. [Anh muốn trứng của em, nhưng lấy trứng làm gì chứ? Dù có muốn cũng không có cách nào dùng được, chỉ khi trứng mất tác dụng, rụng xuống, hoại tử mới bị đào thải ra ngoài.] Nó còn được gọi là kỳ kinh nguyệt.

Nhưng mà chuyện này trước hết để sang một bên, Cửu Âm cảm thấy vẫn còn chuyện khác quan trọng hơn. [Vết thương của anh sao rồi?]

Chưa nói dứt câu cô đã bị Ngã Thụy Tư kéo lại vào trong nước... Cô mất tự nhiên ho khan một tiếng, đến bây giờ cô mới chợt nhớ chàng người cá bị thương khi gắng sức trèo vào căn biệt thự.

[Không sao, nhanh chóng tốt thôi.] Ngã Thụy Tư không hề bận tâm đến chuyện bị thương của mình chút nào.

[Thật sao...] Cô cũng tựa vào vách tường ngồi xuống, kéo chiếc đuôi của anh lên xem xét. Miệng vết thương dính đầy bùn đất được nước trong bồn xối vào, có vẻ như vẫn ổn. Được ngâm trong nước, chiếc đuôi đã không còn mang dáng vẻ héo rũ, đáng sợ, dựng đứng như quả thông lúc đầu, nhưng mấy chiếc vây bị bong tróc vẫn chưa hồi phục, phần vây ở đó dựng cả lên, kèm theo chút tơ máu.

Trông thấy cô xem chỗ đó của mình, người cá dứt khoát vươn tay nhổ nốt mấy cái vây đang dựng lên. [Mọc cái mới nhanh thôi.]

[Á á á... anh đừng có thô bạo như thế!] Cửu Âm nhe răng trợn mắt, dường như cái anh đang nhổ là vây trên người cô. [Vết thương trên người anh làm sao đây? Anh có thấy khó chịu gì không?]

May thay, chỉ là bị xây xước bên ngoài một chút, sau khi cô xác định một hồi, mới cẩn thận từng li từng tí bôi một ít thuốc khử trùng lên miệng vết thương. [Lần sau... không, không có lần sau! Nếu như em không xuống lâu tìm đồ ăn, nói không chừng anh đã biến thành cá khô.]

Ngã Thụy Tư đối với chuyện này chỉ biết gật đầu, sau đó cầm lấy đồ dùng tắm rửa bên bồn tắm nghiêng cứu.

Cô lắc đầu, vào phòng bếp tùy tiện nướng một cái bánh mì, mở tủ lạnh lấy ra ít trái cây và hai ly nước táo quay lại. [Ồ chỗ em không có hải sản, dùng tạm cái này nhé.]

Ngả Thụy Tư chậm chậm ăn trái cây, không hề chạm vào bánh mì, cô nhú lông mày, ngồi xuống tựa vào vách tường lần nữa, hai chân nhún vào trong nước, ngón chân chơi đùa, kẹp lấy chỗ vẩy cá không bị thương của anh.

[Mùi vị thế nào?] Cô cắt thanh long, đưa cho anh một miếng.

[Hơi là lạ, nhưng cũng được.]

[Vậy sao...]

10. Chương 10

Với tư cách là chủ nhân, lại không có cách nào cho anh ăn thứ anh thích. Loại cảm giác hồ thẹn đó cùng với dự vọng chiếm hữu ngày càng lan rộng, cô hít sâu một hơi, quay người đi ra ngoài, lục lọi trong tủ lấy ra chiếc xe cút kít mà đêm hôm trước đã từng dùng.

Chàng người cá... cố gắng vẫn có thể ngồi vừa nhí.

Cô kéo xe ra, mở một cánh cửa khác đi ra ngoài trong phòng tắm.

Đối với cửa phòng tắm ở bên cạnh, Ngả Thụy Tư đang vẫy đuôi đợi Cửu Âm trở về khiếp sợ đến sững sờ trước tình cảnh này, quay người bơi đến bên người cô. [Hóa ra từ nơi này có thể đi ra ngoài.]

[Ừm, lên nào.] Cô chỉ vào chiếc xe cút kít. [Em đưa anh về biển.]

Dù cô rất vui nhưng đó không phải là cuộc sống của anh ấy, so với việc giam giữ để người cá tui thân trong phòng tắm ăn trái cây và hải sản không tươi ngon, không bằng thả anh về với biển cả.

Nhưng Ngả Thụy Tư hiển nhiên không có được sự bình tĩnh như cô, anh nhú chặt lông mày, quay người bơi vào. [Em muốn đuổi anh đi?]

Không chờ Cửu Âm kịp trả lời, anh nhanh chóng nói tiếp: [Em không vừa lòng với giao dịch kia? Chúng ta có thể thương lượng lại.]

[Gì á?] Cô hoàn toàn không kịp suy nghĩ.

Dường như Ngả Thụy Tư phải đấu tranh mãi mới có thể hạ quyết định, ngón tay dùng sức vịn chặt vách tường đến mức hơi trắng bệch. [Một nửa.] Giọng của anh bỗng hơi khàn khàn. [Anh và bạn đời của anh cùng hưởng chung trứng của em, được không?]

[Ồ, ừm hử?] Hình như anh đã hiểu lầm cái gì rồi, cô lắc đầu, [Không, em...]

[Không phải em muốn nuôi anh sao? Anh có thể cùng bạn đời của em cộng hưởng... không chiếm riêng.] Anh nắm lấy áo cô. [Hãy để anh ở lại.]

Xảy, xảy ra chuyện gì rồi đây? [Ngả Thụy Tư...]

[Vẫn không được sao? Cái đó... Anh không cần trứng nữa.]

[Hả?]

[Anh không cần trứng nữa... Anh bỏ cuộc. Người cá đối với bọn em rất quý giá mà!] Anh kéo Cửu Âm vào nước lần nữa. [Anh không cần trứng nữa, nhường cả cho bạn đời của em, hãy để anh ở lại.]

Trong tiểu thuyết tình cảm thường nói, gặp chuyện không thể nói rõ ràng, mà bạn lười phải giải thích dài dòng, có thể dùng nụ hôn để giải quyết. Cô thở dài một hơi, nắm bắt thời cơ phủ lên đôi môi anh.

Kế hoạch thành công mỹ mãn, nụ hôn này cuối cùng cũng ngăn Ngả Thụy Tư nói tiếp, hai tay anh ôm lấy cái đầu Cửu Âm, dường như dùng hết sức lực toàn thân lè lưỡi liếm cắn, mút vào, sức nặng cả cơ thể đều đè lên cô.

Cửu Âm đột ngột cảm thấy quần cạp sát với thành bồn tắm, không còn cách nào chịu được trọng lực lớn như vậy, cô bị người cá đè mà mất thăng bằng ngã xuống nước. Nước có vị mặn mặn lập tức tràn vào khoang mũi, Cửu Âm không thể không dùng sức đánh mấy cái vào lưng Ngã Thụy Tư, mới có thể đẩy anh ra.

[Phù phù, suýt nữa chết trong phòng tắm rồi.] Cô thở hộc hộc, ngón tay đâm vào cơ ngực Ngã Thụy Tư. [Nhất định là anh cố ý! Anh cố ý đúng không! Biết em thích anh như thế, sao có thể lấy trứng cho người khác đây? Phụ nữ đâu phải người phóng khoáng có thể chia sẻ mọi thứ? Đầu của anh nhét đầy rơm à? Bây giờ! Buông ra! Ngoan ngoan lên xe! Trở lại biển tìm thức ăn cho mình đi!]

[Em thích anh?] Dường như anh rất vui mừng, vô cùng phối hợp ngồi lên chiếc xe cút kít nhỏ, ôm lấy thắt lưng Cửu Âm.

[Đúng, đúng, thích anh đấy!] Cô không then thùng chút nào, ít nhất ở nơi này không thể có phu xe dụ mắt người khác cô thích chạy mất. Vậy nên không cần phải ngại ngùng. [Em lo rằng khi anh trở lại biển sẽ vấy đuôi không thấy bóng dáng nữa.]

[Không đâu!]

Trọng lượng của người cũng không nhẹ, may mà sườn núi trở lại bờ biển tương đối ngắn, Cửu Âm vừa mới khỏi bệnh vẫn còn chịu được. Cho dù như vậy, sau khi đưa anh trở lại nước, cô vẫn mệt rã rời lê lười thở hổn hển, ngồi bệt trên bờ cát.

[Này, Ngã Thụy Tư...]

[Gì hử?]

Anh ngồi bên cạnh Cửu Âm, nhẹ nhàng xoa nắn cánh tay bị sưng đỏ vì nắm chặt cán xe.

[Anh ở ngoài cửa sổ nhà em rơi một hạt châu lấp lánh nào đó, thứ đó là nước mắt của anh à?]

[...Phải.] Nếu như lúc này cô ngoảnh đầu nhìn, có lẽ sẽ phát hiện gương mặt của người cá hơi ửng hồng.

[Tuyệt vọng?]

[Nếu như lúc đó em rời khỏi đây về đất liền, cho dù anh cố sức bò đến chết cũng khó có thể gặp em rồi.]

[Sao anh lại suy nghĩ tiêu cực thế!] Cô gơ tay gầy vẫy cá của anh.

Tuy là nói thế, Cửu Âm vẫn băn khoăn, cô lật đật trở lại biệt thự lấy lều vải ngủ ngoài trời, hạ quyết định liều mình ở lại bờ biển trường kỳ với mỹ nhân ngư. Xem như cuộc đời cô đã lật sang trang mới, chỉ cần có internet, làm việc ở nơi nào cũng không thành vấn đề.

11. Chương 11: Ngoại Truyện

Câu chuyện nhỏ 1

Ngã Thụy Tư xuống đáy biển tìm mụ phù thủy.

Mụ phù thủy có tên là Ursula.

Cửu Âm cũng không rõ bọn họ đã nói chuyện gì với nhau, chỉ biết rằng bốn ngày sau khi người cá đột ngột biến mất không hề báo trước, cô nhặt được một người đàn ông lơ lửng, trần trụi có mái tóc dài.

[Cửu Âm, còn thịt của loài người đúng là rất nhỏ.] Anh nằm ngửa trên bãi cát, lồng ngực phập phồng kịch liệt vì không ngừng bôn ba suốt mấy ngày.

Soạt, mất cô hồng rồi sao! Cô vừa thấy Ngã Thụy Tư rời khỏi nước, đuôi cá từ từ tách thành hai chân và... [Đừng phàn nàn nữa, thật ra so với người bình thường anh đã lớn lắm rồi.]

[Em thích không?] Anh mỉm cười.

[Thích, thích lắm...] Tại sao phải trả lời vấn đề khiến người ta cảm thấy thẹn thùng thế này?!

Bàn tay đột ngột bị nắm chặt, Ngả Thụy Tư đặt cô dưới thân. [Vậy chúng ta thử dùng xem có tốt không nhé.]

[... O? Ôi chào, làm sao anh đột nhiên... này này, đôi mắt của anh làm sao thế?]

[Dùng cái này để đổi lấy một cái giá lớn.] Anh dùng ngón chân ngoéo một cái vào bắp chân cô. Đôi mắt mắt đi về rạn rờ hơi nheo lại, dùng giọng điệu dương dương tự đắc như đã chiếm được món hời lớn: [Ursula nói muốn em yêu anh... phải cho em thứ này mới được!]

[...]

[Cứu Âm?] Không nghe thấy cô đáp lại, anh lo lắng nắm chặt bờ vai cô.

Cô không biết bản thân nên khóc hay nên cười. [Cho thì cho, nhưng nó có thể tái sinh đó.]

[Hả... tái sinh?]

[Cho dù tất cả tan tành thì nó vẫn sẽ tái tạo lại.] Cô giải thích lộn xộn.

Ngả Thụy Tư lộ ra một nụ cười vui vẻ. [Anh cũng không dám liều lĩnh... đừng nhúc nhích, để anh thử còn thật một chút xem dùng có tốt không!]

[Em đã nói đừng gọi như thế mà... Hu hu!]

[A, a, thật chặt, nóng quá, loài người quả thực biết thế nào là hưởng thụ, cắm vào so với trực tiếp phóng ra thì thoải mái hơn!]

[... Anh có thể im miệng chuyên tâm một chút không!]

[Được.]

[...]

[...]

[... Đây, Ngả Thụy Tư, anh có thể nói cái gì đó để phân tán lực chú ý của em không.]

Câu chuyện nhỏ 2

Một năm sau.

[Đừng lo lắng.] Ngả Thụy Tư ghé mặt lên thành bồn tắm, vẻ mặt tràn đầy tin tưởng sờ ngòai lên ghế, bụng Cửu Âm hơi to ra. [Trước khi qua đây, anh đã học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm từ mấy tiền bối trong bộ tộc! Anh biết nơi nào vừa ấm áp vừa an toàn, để cho chúng ta từ từ ấp trứng!]

[...]

[À, em yên tâm đi, anh sẽ đề phòng những kẻ chuyên ăn trộm trứng. Con của chúng ta sẽ không mất đứa nào!]

[...Ngải, Ngả Thụy Tư, loài người sinh con chứ không phải đẻ trứng, hơn nữa còn là phôi thai...] Cô xoa huyết thái dương, tuy Ngả Thụy Tư liên tục đảm bảo anh đã nghe Ursula không ngừng bảo đảm “lúc biến thành loài người hoàn toàn không có tác dụng phụ”, nhưng Cửu Âm vẫn lo lắng không thôi. Dẫu sao, ở mặt này, chàng người cá vẫn không đáng tin cậy chút nào.

Sẩy thai là tội ác, sau khi biết mình mang thai cô đành phải về nhà chờ đến ngày sinh nở.

Dù anh dùng “ánh sáng” của đôi mắt mình giao dịch với Ursula đổi lấy năng lực sinh hoạt trên đất liền, Ngả Thụy Tư vẫn thường thích ngâm mình trong nước vẫy vẫy cái đuôi. Tuy thế, ở thành phố ven biển đâu đâu cũng nghị người, dù có đánh chết cô cũng không dám mạo hiểm cho anh xuống nước, đành phải thường xuyên để Ngả Thụy Tư chịu ẩm ướt ngâm mình trong bồn tắm. [Thực xin lỗi...] Cô áy náy cúi đầu, nắm chặt tay anh. [Thật ra anh có thể ở lại đảo nhỏ đợi em.]

[Không sao, trên đất liền thú vị mà.] Anh không hề bận tâm đến vấn đề của mình chút nào. [Em sẽ sinh ra bé con?]

[... Ừm.]

[Giống cá voi à?]

[Đúng.] Chàng người cá quê mùa thật đáng thương.

[Từ âm đạo ra à.]

[Đúng vậy.]

[...]

[Làm sao vậy?]

[Âm đạo bị rộng ra làm sao bây giờ?]

[Sẽ, sẽ mau co lại thôi.] Cô nhúu mày nói.

[Ừm nhỉ...] Anh bật dậy, dựa lên vách tường ôm lấy Cửu Âm, nhẹ giọng lẩm bẩm: [Không sao! Nếu như bị rộng ra, anh sẽ đi tìm Ursula đổi thành một cái còn thít lớn hơn.]

[...]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-ngu>